

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA
D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România	Lei 5
Afară de România . . .	Coroane 5

O PLIMBARE PRIN CREER

Am avut și eu noroc într'o zi să întâlnesc o zână, care îmi făgădui să-mi împlinească o dorință. Și când ea îmi făgădui că mi-o va împlini, eu nu mi-am dorit nici viața îndelungată, nici punga vecinic plină de bani, nici vr'un castel cu toate bunătățile, nu vr'una din aceste, care vi le-ați dori voi tineri cititori, ci eu am fost și mai îndrăsneț—și am cerut scurt și cuprinzător să-mi împlinească toate dorințele mele. Și de bună seamă aceasta a fost lucrul cel mai practic.

Zâna în adevăr a fost cam surprinsă de îndrăsneala mea și mă amenință cu degetul, dar în urmă zâmbi și... se făcu nevăzută.

Rămas earăși singur și gândindu-mă că prea am fost îndrăsneț, am plecat înainte pe drum. După ce făcui vr'o câte-va sute de pași iacă văzui, la umbra unui stejar mare, dormind în iarbă, un om bătrân și gras. El sforăia tare și din pricina marei călduri fruntea îi era plină de sudori. Cămașa lui cea albă se ridica și se lăsa la fiecare răsuflare.

Ei, Dumnezeu! mă gândii eu, ce lucru ciudat este și cu somnul omului. Zace omul ăsta aici, în umbra răcoroasă a copacului și nu știe de dânsul nimic, și nu se mișcă și totuși nu uită să răsuflă. Orice lucru poate omul să uite: mâncarea și băutura, prietenii, ziua nașterii și chiar punga cu bani, dar răsuflarea n'o uită nici chiar în somn. Numai când sosește moartea atunci o uită și p'asta.

Mă cufundai atunci în fel de fel de gânduri. Mă gândiam cum o fi acuma în capul omului ce doarme? Dacă o fi visând sau doarme greu de tot și nu se gândește la nimic?

Și atunci avui o dorință, par'că ridiculă.

«Doriam să mă pot preface într'un omușor mic, mic de tot și să mă pot plimba prin capul omului de sub copac, ca să văd cum este pe acolo.»

Abia isprăvi cu gândul dorinței mele și deodată omul meu se făcu nevăzut. Observai că mă găsim atunci pe o scară albă ca zăpada, cu o mulțime de trepte. Scara avea o mulțime de încovrigături, când la dreapta, când la stânga. Fiecare treaptă se îndoaia sub picioarele mele, fiindcă treptele nu erau făcute nici din lemn, nici din piatră, ci din piele. Și păreții și acoperișul erau tot din piele și toate erau umede, ca un trotoar de curând stropit.

Dealungul treptelor, în sus și în jos, erau întinse niște pielețe roșii și niște fire albe și subțiri, cari din când în când tresăreau puțin.

Sus pe scară sta un om bătrân cu capul chel și cu fața brăzdată de crețe. El ținea în mână una dintre pielețele cele roșii și stropea totul cu apă roșie, care apoi se scurgea pe trepte la vale și uda păreții. Când mă văzu, strigă: «Ehei, iacă în sfârșit o vizită!» Eu o apucaii atunci repede pe trepte în sus până mă găsi înaintea lui și-l întrebai: «Cine ești tu?» «Eu nu's nimeni altul decât păzitorul acestei scări» — răspunse bătrânul, — «și acuma trebuie să ud treptele, care aproape erau să se usuce. Noi udăm aici toate cu suc alb sau cu sânge roșu și nu cu apă limpede ca voi oamenii.» Eu mă minunai atunci de cele auzite și-l întrebai uimit: «Dar, spune-mi, te rog moșule, unde mă găsesec eu aici?» «Tu ești acuma tocmai în creerul omului celui gras, pe care-l întâlnești adineaori dormind sub copacul umbros.» «Se poate o minune ca asta? Dar eu nu mi-aș fi putut închipui niciodată așa creerul omului» — răspunsei eu și privii încă odată în jurul meu. Atunci se deschise, la stânga, o ușă și paznicul odăiței de acolo privi afară.

El trase de două ori de o sârmă albă, apoi apăru un al treilea paznic cu două pachete albe subsuori. «Este de ajuns?» întrebă el pe paznicul al doilea. «Firește că-i de ajuns» — răspunse acesta, — «căci am tras numai de două ori, ceea ce însemnează că-mi sunt de ajuns două pachete.» «Dar ce vrei să faci cu dânsule?» îl întrebai eu. «Ah!» — răspunse el — «în odăița mea s'a stricat un loc în părete și vreau să-l tocmesc, și să-l înlocuiesc cu o bucată nouă.»

Paznicul al treilea așteptă o clipă până al doilea se întoarse dându-i un braț plin de bucățele de pielețe sdrențuite, apoi o apucă pe trepte la vale, deschise capacul de la o țavă albastră și aruncă pielețele într'însa.

«Vezi băete,» î-mi zise paznicul scării, «dacă se strică părți mici de piele, atunci zidarii noștri trebuie să aducă piele proaspătă, nouă, și ei o aduc din țările cu sânge roșu deschis, adică din arterii.»

«Bine, dar cum vin pieile în sânge?» îl întreprusei eu. «Mâncările pe cari le iea omul» începu el a spune, «vin mai întâi în stomac, unde muncitorii stomacului le înmoaie bine și le dumerică, ca să nu fie bucățele prea mari și apoi le trec în mațe. Și aici, în mațe, sunt earăși o

multime de ușițe mici. În fie care ușe stă câte un paznic și pescuește din mațe cu o mână, cele ce pot fi de folos și cu cealtaltă mână le vără în o arterie. Paznicii sângelui apoi iau fiecare subsuori aceste bucățele și le duc acolo unde e de trebuință. Bucățile rele de piele le duc în țevile cu sânge roșu închis, adică în vine, și ajung și ele în sfârșit în mațe.»

«Ei! Și în sânge vă petreceți voi viața?». «Da»—răspunse el—«în fiecare arterie merg paznicii unul după altul și duc toate la locul lor de ce are trebuință corpul omului cel gras.»

«Bine, dar de unde știți voi, ce trebuie să faceți?». El răspunse atunci:

«Asta ne-o spune sufletul aceluia om. Și sufletul locuiește aici în creier, dar încă nimene nu l'a văzut. Nenumăratele fire albe, pe care voi, oameni, le numiți nervi,—toate se îndreptează înspre odăița lui. Firele acestea, sârmele telegraf cum le-ați zice voi, în lumea voastră, se găsesc în întreg corpul omului. Ele sunt așa dară sârmele telegrafului sufltesc.

Intocmai după cum, voi oamenii, bateți cu ciocanul pe sârma telegrafului, odată de două ori sau de mai multe ori, mai slab sau mai tare, mai încet sau mai repede, fiecare din voi pricepe numai decât ordinele sale.

Fiindcă stropitorul treptelor mai avea timp mi-a mai arătat și alte lucruri în creier. Am vizitat una din multele arterii și am văzut cum plutiau într'însa paznicii sângelui.

Fiecare avea subsuoră câte o păreche de fărfurii roși. «Astea sunt discurile sângelui, din care se formează carnea»—zise tovarășul meu.

«Dar de ce sunt unele țevi cu sânge roșii și altele cam albastrii?». Întrebai eu. «Ei, o să-ți arăt acum și o arterie albastră»—zise paznicul și mă duse mai departe. Ajunsesem înaintea unei artere albastre. Earăși văzui alți paznicii unul după altul, cari duceau subsuori discuri roși, dar acestea nu erau așa de roși deschise ca cele din arteriile cu sânge numit roșu.

«Vezi!»—zise conducătorul meu—«aceste fărfurii s'au stricat și trebuie reînnoite!»—«Ei, atunci le colorați din nou sau le spălați bine?». «Nu» răspunde el, «ele sunt duse în plumâni și acolo fiecare fărfurioară este expusă o clipă la aerul proaspăt, care este tras la fiecare răsuflare în plumâni. Cu ajutorul aerului fărfurioarele cele roșii închise devin roșii deschis și apoi fiind astfel reparate pot earăși sluji în arteriile roși.

«Ce faci D-ta aici?». Întrebai pe un alt paznic din sânge. «Ei, vedeți D-Voastră, sunt prea multe fărfurioare de sânge închis. Un paznic din stomac î-mi spunea că boierul nostru mănâncă prea multe fierturi și fripturi și bea prea mult vin. Și apoi nici aer nu-i vine de ajuns în plămâni, pentru ca să coloreze earăși mai deschis toate fărfurile cele întunecate și necurate».

Pe o scară, pe care ne suiam, era earăși întinsă o sârmă albă, adică un nerv. El tresăria mereu. «Paznicii odăițelor din a treia măsă a boierului mișcă sârma»—zise tovarășul meu. Boierul numește aceasta durere de măsele. De sigur s'a stricat ceva în măsă și paznicii de acolo dau de știre creierului, că trebuie să scoată de acolo mate-

riile cele rele. Dar cu greu o să fie liber vr'un paznic al sângelui, căci cu toții au foarte mult de lucru, ca să reînnoiască în plumâni cât de cât neînumăratele fărfurii întunecate. Boierul nostru trebuie să sufere acuma durerile de măsea până când paznicii vor lua cu sine toate micile bucățele de os și grămăjoarele de puroi dintr'însa.»

Plecarăm mai departe și în sfârșit eșirăm din creer și deterăm de o scară care ducea la grumaz.

«Pe aici poți eși, dacă crezi că ai văzut de ajuns,» zise călăuza mea. «O, da!» strigai eu, «am văzut prea multe lucruri nouă, am amestec de tot!» «Cred și eu»—răspunse ea râzând, «așa ceva nu se vede în fiecare zi.» Apoi îmi întinse mâna și deschise o ușă. De oare-ce ușa fu mult timp închisă se adunase înaintea ei, jos lângă prag, nițică apă, care acuma începu să se scurgă la vale. Era adică sudoare ce curgea din porii deschiși. Eu simții numai de cât aerul cel proaspăt al pădurii, îmi luai rămas bun dela conducătorul meu și mă bucurai că mă găsim, om ca mai nainte, la marginea pădurii, ear la picioarele mele văzui pe omul cel bătrân și gras zăcând pe iarbă tot dormind și sforăind.

«O biet om bătrân și gras!» strigai eu. Atunci el deschise mirat ochii. «D-ta ai trebui să nu mănânci prea multe fierturi și fripturi și să nu bei prea mult vin!» «A, ce știi D-ta»—răspunse el supărat, «eu nu beau prea mult.» «Totuși»—răspunsei eu—«D-ta ești bolnav, sângele D-tale este stricat!» «Dar ce, ești D-ta doftor, de vorbești așa?» strigă el furios. «Nu, eu nu's doftor, dar unul din paznicii sângelui Dumitale mi-a spus-o,» îi răspunsei și plecai.

El înșă privi lung și disprețuitor în urma mea și se părea că nu pricepea ce i-am spus.—

CH. A. R. L. MAN.

Respectați bătrânețea

De mare trebuință este cunoștința despre dragostea către aproapele, pentrucă această virtute e temelie religiunii noastre creștine, care se întemeiază pe aceste două legi: «A iubi pe Dumnezeu mai pre sus de toate; — și pe aproapele ca pre noi înșine.» Această dragoste stă în trei lucruri: a voi binele tuturor; a le face bine când putem; și a ierta greșălele celor ce ne greșesc.

Un asemenea exemplu de dragoste curat creștinească și de respect către cei mai în vârstă, găsim în următoarea istorioară.

Într-o mare gară, deodată se deschise ușa sălii de așteptare și intră cu privirea veselă un școlar. Acesta conducea de braț pe un biet om, albit de anii vieții. Cum au intrat în sală, bătrânul privi împrejurul cam cu teamă. Dar băiatul ce-l conducea, îi ajută să stea pe un scaun, apoi așază jos lângă picioare-i un coșuleț cu o legătură, pe care bătrânul îl avea cu sine. Mai stete puțin și plecă salutându-l cu respect.

Îndată în aceeași sală întâlni un hamal, pe care-l rugă să aibă grije de bătrânul om până pleacă. Apoi strângându-i mâna prietenește, păși spre ușa de eșire.

La ușă sta un domn. Acesta observase câtă purtare de grije are băiatul pentru bătrân, de aceea-l opri întrebându-l: «Băiețușule, de sigur acest bătrân e bunicul tău? sau nu? Precum văd dânsul vrea să călătorească cu trenul?».

Băiatul zâmbind răspunse:

«Nu, Domnule. Acesta nu este bunicul meu; dar precum se vede, dânsul negreșit că este al cuiva. Sărmanul om! Eu dădui de el la un colț de stradă, pe când mergeam la școală. Dânsul vrea să călătorească cu trenul la un oraș depărtat, unde are pe singura lui fiică. Când l-am găsit, sta pe loc și se uita în toate părțile, căci se rătăcise de drumul gării.

Timpul era scurt și trenul se apropia ca să plece. Dacă l'am văzut așa de mâhnit că ya pierde trenul, l-am rugat să meargă cu mine că-l duc eu la gară. Fața bătrânului odată s'a luminat de bucurie. Dacă aș mai avea timp, l-ași petrece până la suirea'n tren,—dar trebuie să mă înapoiez la școală, căci e târziu. În locul meu, va avea grije de dânsul hamalul cu care vorbii acum».

Când domnul vrea ca să-l laude pentru fapta lui cea frumoasă, băiatul plecă grăbit și într-o clipă se făcu nevăzut din gară. El nu vrea să primească lauda oamenilor, căci învățase din cârți și la școală, că înaintea unui bătrân și chiar înaintea celor mai în etate de cât tine, să te scoli, să-i saluți și la neputință să le dai mână de ajutor.

Sufletul acestui băiat era pătruns de aceste învățături întru cât el spuse: «Aceasta am făcut-o nu ca să-mi capăt laudă dela oameni, ci am făcut-o spre bucuria Mântuitorului meu.»

Respectați pe cei mai în vârstă și ajutați-i în nevoi, ca și voi la rândul vostru să fiți respectați și ajutați.

Băluță dela Scorila.

REGINA ALBINELOR

— FINE —

«Despre asta nici vorbă. Așa-i». — Ei, bine, atunci când regina își va face plimbarea de cercetare, să-i eșim înainte și să-i închidem drumul. Unele dintre voi se reped la ea, altele se grămădesc peste ea și în câteva clipe e înăbușită. Miere s'a strâns de ajuns, vom putea trăi din belșug și veșele. «Nici o muncă ne va fi scăparea». Și astfel s'a și întâmplat. Regina fu atacată mișelește, înăbușită și aruncată afară în strigăte sălbătice de batjocură. «Oare surorilor ei

li-a mers ceva mai bine » strigară conjuratele. Acum suntem libere, iar ea și-a luat răsplata».

Albinele nu erau însă toate de aceeași părere,

Ele ascultară spăimântate vestea despre cele petrecute și plângând strigară: «Ce-o să ne facem, dacă ne lipsește regina? Numai ea era aceea care popula stupul; cât trăia ea, nu lipseau forțele nouă pentru propășirea statului».

Altele nu voiau să creadă în cele povestite și căutau pe regina peste tot, iar după ce au căutat-o în zadar, isbucniră în vaete sfâșietoare.

«Nu vă mai strâmbați ca copiii», striga Gherghina. Nimeni nu mai e nevoită să mai facă acum vre-un lucru, care nu i place. Să mi mulțumiți însă mie că v'am adus libertatea cea de mult dorită».

La aceste vorbe, albinele cari îngrijiau de ouă, părăsiră fagurii și începură a mânca miere. Albinele purtătoare steteau afară la soare și nu mai strângeau nimic. Nu se mai clădiră nici căsuțe nouă, de oare ce nu mai era nici o regină, care care să pună în ele ouă. Ouăle de mai nainte se stricară și un miros rău se răspândi de la larvele în putrezire. Albinele încetară de a mai curăța stupul și unde înainte vreme domnea curățenia, acum se întindea o murdărie scârboasă. Străjile steteau nepăsătoare la posturile lor, căci nu le păsa de ce se petrecea în stupul cel neîngrijit. De ce să mai țină ele la ordine, când peste tot nu mai era nici o ordine?

Atunci veniră viespi și furară din miere. Le lăsară să ia, de oarece provizia nu era îndestulătoare pentru iarnă în cât era de prisos să o mai apere. Se iviră și molii la ceară, niște fluturași mici, ale căror larve cu tortul lor o făceau de nu se mai putea întrebuința.

Din zi în zi răul se măria, iar descurajarea albinelor creștea spăimântător. Ele își vedeau cu ochii pieirea. Iernarea ajunsese cu neputință.

«Astea sunt binefacerile libertății» strigau ele. «Ce fericite eram când ne supuneam legilor înțelepte ale statului nostru, când ne guverna o regină, care și îndeplinea datoriile ei cu aceeași luare aminte ca și voi. Gherghino tu batjocoreai, organizația noastră ca fiind rea și de nesuferit, trăim oare acum într-o stare mai bună și mai de suferit? Am dat la o parte, amăgite de vorbele tale, binele și în schimb răul ne-a fost partea. Tu nu ne-ai adus libertatea, ci jugul neorânduiei».

Blestem pe tine, care ne-ai răpit mulțumirea și nu ne-ai dat în schimb de cât mizeria».

«Nu sunteți încă destul de coapte pentru libertate», le răspunse iute Gherghina. Dacă ați fi mai deștepte de cât sunteți, ați pricepe aceasta. E însă o libertate, pe care o înțelegeți. Tot ce oferă pământul, ne aparține. Trăim și pentru că trăim avem dreptul de a poseda. Sunt mulți stupi. Fagurii sunt plini de miere. N'avem oare drept la mierea aceasta? Prisosul e o nelegiuire față de noi. Să ne răsbunăm! Să părăsim stupul acesta. Moliile pot să'l tot scormonească. Nu e mare pagubă de el. Haideți, eu vreau să vă fiu călăuză!» Numai o parte din albine o aprobă. Celelalte ziseră: «Hoția nu ne poate fi scăparea. Stupii străini nu ne primesc. Pierim oare cum s'o întâmpla. Foamea, frigul și înghețul, cu care nu putem lupta noi așa de puține, ne vor omorî negreșit în curând. Tu ne-ai împins spre rătăcire, ne-ai corupt, trebuie să ne despărțim de tine. Durerea noastră să cadă asupra ta! Gherghina plecă după jafuri numai cu o mică ceată. Une ori isbuteau să pătrundă neobservate prin stupi, adese ori erau însă alungate de străji. Fără adăpost, la voia prigonitorilor, ceata scădea văzând cu ochii. Toamna sosise; ultimele ei flori dedeau o hrană neîndestulătoare. Nădejdea unui adăpost pierise cu totul.

Dar iată că într-o zi Gherghina dă peste un stup foarte bine îngrijit. Garda sta la urdiniș și albine harnice intrau vesele înăuntru. Între acestea Gherghinei i se păru că vede pe Veta. Gherghina căută să o ajungă, dar garda îi strigă: «Stai!» — «Ia ascultă», zise Gherghina, — «nu e la voi o albină mai în vârstă pe care o cheamă Veta?» «Dar ce vrei cu ea» - i se răspunse. «Am să'i împărtășesc ceva important. Lăsați-mă înăuntru». «Te cunoaștem noi. Ești una din albinele acelea hoaze, care de câțeva vreme se strecoară ca să fure și tulbură pacea albinelor lucrătoare». — «Odinioară țineam și eu de poporul vostru, începu Gherghina. Primiți-mă la voi». «Ba nu. De ce n'ai urmat pe regina, dacă erai din neamul nostru? Nu te credem».

«Chiațați pe Veta. Ea va întări spusele mele și se va îndura de tovarășa ei de altă dată». — «N'avem încredere în vorbele tale. Haina'ți este sfâșiată, părul atârână încurcat și neîngrijit, ochiul tău privește rătăcit și amenințător. Veta cea bună n'a putut fi prietina ta. Pleacă de aici».

«Odinioară eram vioaie și elegantă, azi sunt înconjurată de mizerie. Membrele îmi sunt fără putere, din cauza lipsei; în ochii mei se vede desnădejdea. Fie-vă milă; dați-mi adăpost și hrană. Indurați-vă cu o bucătică».

«Numai cel ce a zidit casa, poate să locuiască în ea. Numai cine a strâns provizii, are voie să mănânce din ele. Unde sunt fagurii, pe care i-ai clădit? Unde sunt căsuțele, pe care le-ai umplut? Acestea nu le găsim în stupul nostru; cu tine n'avem nimic comun. Pleacă și ocolește de acuma hotarul împărăției noastre!»

«Cu ultimele mele puteri, voi intra cu forța» strigă Gherghina. «Vreau să trăesc, auziți voi, vreau să trăesc. Din prisosul vostru vreau să mă satur».

Gherghino se repezi spre intrare, cu o furie sălbatică, cu gura deschisă de tot, amenințând cu acul. Străjile însă apucară pe această furioasă și o ținură strâns. În câteva minute îi smulseră aripile din încheieturi. Din răni îi țâșni sânge. Era lovită de moarte.

Sgomotul luptei se auzi înăuntrul stupului. Albinele înaintau cete—cete spre a veni în ajutorul gardei. Veta aleargă și ea acolo.

«Gherghino!» striga ea cu durere, când văzu pe rănită. «Tu în agonie la ușa noastră? Cum ai ajuns aci?»

«Compătimirea ta vine prea târziu», zise Gherghina slăbită și deschise ochii. «Dar spune-mi, ca o mângâiere, tu care ești înțeleaptă, am făcut rău că am dorit la moarte libertatea?»—«Ceia ce tu numiai libertate, era anarhie», răspunse Veta. «Te răsculai contra legilor, numai pentru ca să faci singură legi și să stăpânești. Tu nădăjduiai într-o fericire viitoare și uitai că trăești numai în prezent. Mulțumirea este fericirea, dar tu n'ai recunoscut-o». «Dar tu ești fericită, Veto?»—«Noi toate suntem fericite prin îndeplinirea în deosebte a datoriilor noastre și prin credința către regina noastră».

«Regina?» șopti încet Gherghina. «Prin omorârea reginei noastre credeam noi că vom dobândi libertatea. Pieirea ne fu răsplata. Acum m'a ajuns și pe mine moartea». Aripelă celei ce se jeluia, tremurară încet. Apoi își sgârci corpul și viața i se duse. Veta mișcată se întoarse în stup ca să comunice reginei cele petrecute. Și ea plânse pierderea popoului, pe care îl stăpânise odată. Când veni iarna și albi-

nele aşteptau, strâns ghemuite, una lângă alta, sosirea primăverii, Veta le istorisea despre statul care se prăpădise în mizerie din necredinţa Gherghinei. Ele o ascultau cu atenţie aşa că timpul nu li se mai părea lung, încredinţându-se că numai statul, unde totul se respectă, unde fiecare îşi împlineşte datoria, unde fiecărui individ i se dau drepturile, care i se cuvine, după cum cere natura, unde nu există persecuţii şi ură, unde în sfârşit domneşte cinstea şi dreptatea,— numai un astfel de stat poate propăşi şi deveni puternic, numai aci se poate vieţui fericit. Ori care alt stat, unde domneşte volnicia, batjocura, lipsa de respect şi de cinste faţă de fiecare individ, trebuie neapărat să slăbească şi să se descompună, stăpânitorii tirani şi necinstiţi, trădătorii mişei şi egoişti trebuie să piară, pentru ca apoi să se ridice trufaşa dreptatea şi cinstea pe ruinele înaintaşilor şireţi şi răi.

(După I. Stinde.)

O Institutoară

POVESTE

Departe, departe, trăia un împărat mare şi puternic. Şi acest împărat avea o fată frumoasă, cum nu mai era alta pe lume. O iubea împăratul şi o iubea împărăteasa, că nu mai puteau după dânsa şi-i făceau toate poftele şi o răsfăţau. Când se făcu fată mare şi vremea măritatului sosi, vesti împăratul pe toţi craii şi fii de împăraţi de prin toată lumea. Cum auziră aceştia, că fecioara cea minunat de frumoasă vrea să se mărite, se îmbrăcară cu hainele cele mai alese, muiate par'că cu totul în aur, puseră pe ei cele mai scumpe podoabe şi pe cai năpraznici se luară la'ntrecere cu vântul către castelul în care locuia domniţa. Şi cutreerară, cari mai mult, cari mai puţin, după cum erau mai depărtaţi sau mai apropiaţi de castel. Înăuntru fură primiţi ca nişte fii de împăraţi ce erau. Acum mai rămăsese ca domniţa să-şi aleagă dintre ei de soţ pe cel ce îi va plăcea mai mult.

Cu o zi înainte de a-şi alege de soţ pe cel ce-i va plăcea mai mult, dintre cei ce vor trece pe din'naintea ei, fata îşi ceru voe de la împărat să o lase să doarmă noaptea în grădină. Dintr'un început împăratul nu se învoi, dar

două mărgăritare, ce se rostogoliră pe obrajii aprinși ai fiicei sale, îl făcură să-i dea voie—că doar o iubea împăratul așa de mult, așa de mult...

Când noaptea cuprinse văzduhul, când stelele și luna se arătară pe cer, tânăra domniță se duse de se culcă în grădina cea mare, la marginea unui lac, sub crăcile unui portocal, la a cărui rădăcină crinii își înălțau pe'ntrecute fețele lor de zăpadă.

Era liniște.

Un bulgăr de aur pe cer, iar altul se scălda în undele argintii ale lacului adormit.

Nuferii pluteau pe lângă mal, cântecul greerilor amuțise. Nimic nu se auzea, nimic nu se simțea. Totul adormise. Numai un zefir dulce se plimba liniștit printre frunzele pomilor.

Nevinovata fecioară dormea acum dusă în această pace divină.

Tresări.

Se uită împrejur, și-și lăsă din nou capul în așternut.

Tresări din nou.

Se uită iarăși în jurul său, dar rămase mirată.

Ce s'a făcut acel ciobănaș ce o ținea în brațe, ce s'au făcut pletele lui de aur și ochii lui mai frumoși ca albastrul cerului senin de primăvară? Dar brațul lui puternic ce-i cuprindea talia subțire, ce s'a făcut? Și fluerul și doinele sale unde's?

A fost vis.

Fecioara se culcă și dormi mai departe până ce primele raze de aur ale soarelui dimineții îi atinseră obrajii albi și catifelăți. Atunci se deșteaptă. Se sculă și se duse în palat, gândul ei însă nu fugea dela ciobănașul cel frumos. Tare era mâhnită, că a fost vis și nu cu adevărat. Împăratul cum o văzu, o luă în brațe și o sărută, iar fata se uită lung la el și două lacrimi ferbinți picară din cei doi ochi ca două mure.

— De ce plângi fata mea, o întreabă împăratul mâhnit.

— Plâng fiindcă va trebui să mă despart de voi, de voi pe care v'am iubit atât de mult.

— Nu-i nimic, nu mai plânge, tu nu faci acum nimic altceva de cât ce fac toate fetele la vârsta ta. Acum mergi de te gătește, căci timpul ca să-ți alegi soțul a sosit.

Domnița merse de-și puse rochia de mătase, mai albă ca

zăpada căzută de curând, și se încinse cu un cordon de fir. Iși puse apoi niște pantofi în picioare, a căror piele era mai fină ca cel mai fin bumbac și pieptenii pe cari îi purta în păr erau lucrați numai în pietre prețioase. Astfel împodobită întrecea în frumusețe pe cea mai frumoasă zână.

Dintre toți fiii de împărați și dintre toți craii, cari trecură pe dinaintea ei, la nici unul nu zâmbi și la nici unul nu privi. Două plete de aur, ce fluturau se apropiau de dânsa. Le privi țintă. Li păreau cunoscute. Erau ale ciobănașului din vis, iar când acesta ajunse în fața ei se sculă și-i întinse mâna.

Împăratul sări după scaun. Era mânios. Fruntea-i se întunecă și fața i se învineți. Tremura de turbare și graiul îi amuțise. În urmă izbucni strigând :

— Mojicuie, mojicule, ai știut că chiparoșii nu cresc între burueni și nici fetele de împărat între ciobani și totuși ai venit aci, unde nu îți era locul ; iar tu fică fățarnică și nerușinată ai căutat să necinstești numele tatălui tău. Las că știu eu ce vă trebuie voua.

La aceste cuvinte toți se cutremurară și nimeni nu îndrăznea să privească în ochii împăratului, ce erau ca de fulger.

Când se mai liniști, puse de legă pe ciobănaș în lanțuri și-l bagă în cele mai adânci beciuri ale închisorii, iar pe fică-sa o dete în îngrijirea unei bătrâne. Ea nu mai avea voie să facă un pas din grădina sa, ce se afla într'un loc, unde nu se găsea nici urmă de om.

Sărmana domniță trăia amărâtă în acest loc, nu mai surâdea și nu-și ridica ochii din pământ. Uneori o podidea plânsul și bătrâna, care-i pricepea păsul și căreia i se făcuse milă de ea îi zicea: — «Taci fica mea, că îl vei revedea.»

Bătrâna înduioșată se duse la închisoare și făcu pe paznic să dea drumul ciobanului să vorbească cu domnița.

Fata se îndreptă, mâhnirea îi peri și râdea mai veselă ca oricând. I se părea că e cea mai fericită după lume. Dar după câțva timp împăratul află tot. De necaz dete poruncă slugilor să omoare pe bătrâna și pe cioban, iar pe fiică-sa să o bage în temniță.

Înainte ca bietul ciobănaș să-și primească pedeapsa, dete o sticlută cu niște leacuri domniței și-i zise: «la aceste leacuri și toarnăle peste mine după ce mă vor fi tăiat și tu du-te de fă voia împăratului.» După ce ciobănașul fu tăiat de slugi, domnița făcu precum îi spusese el și în urmă se duse.

La trei zile după aceea ciobănașul învie și plecă în lume.

Împăratul căzu greu bolnav și nimeni nu crezu să mai scape. Toți vracii și vrăjitorii, toți învățații și toate babele fură chemate, dar niciunul din ei nu putură să-i dea de leac. Într'una din zile veni la el un tânăr călător și-i spuse că numai el îi știe leacul. Tânărul era ciobănașul, care înviase. Împăratul îl rugă să i-l spuie și îi va da ce va voi. Flăcăul îi spuse că se va însănătoși de va bea apa vieții ce se află departe, departe, la hotarul împărăției broaștelor; iar în urmă se făcu nevăzut. Împăratul dete sfoară că va da pe fiica sa de soție și împărăția după moartea sa, aceluia, care va aduce apa vieții de la hotarul împărăției broaștelor. Greu era lucru, nu-i vorbă, totuși se încumetară câțiva să plece, dar de întors nu se mai întorceau, căci ajungând la fântână după multe greutăți, dădeau peste cei doi bălauri, cari o păzeau și cari cereau câte trei buți de aur topit de fiecare și așa o vor căpăta. Dar ei nu puteau să le îndeplinească dorința și erau înghițiți. Văzând că cei plecați nu se mai întorc, alții nu mai aveau curajul să plece.

Împăratului îl era din ce în ce mai rău și în urmă își luă toate nădejdiile. Atunci veni la el din nou ciobănașul, dar îmbrăcat cu totul schimbat, că împăratul nu-l recunoscuse, și-i spuse că el se va duce și-i va aduce apa vieții. Intră apoi în grajd la murgul său, îl luă de căpăstru și încălîcându-l îi zise: «Hi murgule, hi, departe, departe, tocmai la hotarul împărăției broaștelor, unde se află fântâna de unde curge apa vieții.» Cât ai număra trei calul și călărețul fură la fântână. Aci ciobănașul descălecă și zise iarăși murgului «Murgule, murgule, ascultă pe stăpânul tău și-i dă trei buți cu aur topit» Murgu sforăi odată țăpăn și scoase pe nările sale cele trei buți. Stăpânul-său le luă și le dete bălaurilor, cari îl lăsară să-și ia apa într'un urcior. Încălecă și cât ai număra iarăși trei fură la palat. Ciobănașul dete apa împăratului. El o bău și se făcu sănătos. Împăratul se ținu de cuvânt și voi să-și dea fata de soție celui ce-l făcuse bine, dar ciobănașul îi zise: «Măria ta ai spus că chiparoși nu cresc între buruieni și nici fiicele de împărat între ciobani și acum chiar tu vii să-mi dai pe fiica ta mie?» Împăratul rămase împietrit. Simțea că locul se învârteste cu el și vorbele i se necase în gură. Abia putu zice: «Iartă-mă.» După aceea ciobănașul îi spuse toată întâmplarea sa.

Ciobănașul și cu domnița făcură în urmă o nuntă cum nu s'a mai pomenit. Cheful ținu mai multe zile d'arându-l și toți se săturară de mâncări și beuturi. Ei trăiră în pace multă vreme ; iar când împăratul îmbătrâni, se sui ciobănașul pe tron și cârmui împărăția până la adânci bătrânețe cu înțelepciune. Iar când sosi sfârșitul le sosi la amândoi deodată și amândoi, Cioban împăratul și cu împărăteasa muriră fără ca să se plângă unul pe altul.

Const. G. Basiliad

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

Despre ziuă furtuna se potoli și soarele lumina marea încă agitată, dar pustiirile ce făcuse furtuna pe corabia noastră erau și mai grozave la vedere în plina sa lumină. Acum veni rândul lui Rowley să îndrepte, să dreagă, să facă la loc ceea ce se stricase. Mai ales roata de la cârmă fusese stricată ; amândouă catartele erau într'un hal, că n'ar mai fi putut suporta o altă furtună la fel cu aceasta.

Căpitanul era schimbat, ca prin farmec. Tocmai prietenos nu era, dar era blând. Părea a-și fi recunoscut greșala, lăuda pe toți pentru credința lor în îndeplinirea datoriei și porunci să ni se împartă rom și alte bunătăți, a căror existență pe corabie nici nu o bănuiam mai înainte.

Abia ajungând în Sfânta Elena, aflară că această schimbare a purtării sale fusese urmarea unei convorbiri foarte serioase cu comandantul, după ce se potolise furtuna.

Stăturăm puțin în Sfânta Elena și căpitanul nu dete voie nimănui să se coboare pe uscat. Poate că-i era teamă să nu ne plângem contra lui sau să nu fugim. Nu-și schimbă de loc purtarea, aprovizionă însă din belșug corabia cu tot ce era de trebuință și cu ceea ce ne lipsise până acum.

Steteam adesea pe punte și admiram minunata insulă de peatră, care se înălța din sânul umed al mării, cu uriașele și ciudatele ei grămezi de stânci și ne cuprindea dorul să mergem s'o vedem mai de-aproape, fără ca să ni-l putem alina. Eu însă avui prilejul de a mai vorbi cu Rowley de aproape asupra planului nostru. Noi doi aveam motiv să nu ne încredem în purtarea liniștită a căpitanului Ball. Vedeam noi doar privirile pe care ni le trimetea pe furis și care nu ne prevestea a bine ! Întreprinderea era de sigur îndrăzneată. Trebuia, plănuiam noi, să ne depărtăm de corabie, neobservați ; dar asta nu era de cât jumătate din sarcină. Trebuia să stăm ascunși atât cât corabia era ancorată pe râul Gange. Acest fel de dezertări nu erau lucru rar și că-

pitanii ordonau poliției engleze să puie mâna pe fugari, întrebuintând toate mijloacele posibile. Dacă ne prindea, soarta noastră era mizerabilă, fără doar și poate. Afară de asta, sacrificam mult. Cu cât luam mai puțin din avutul nostru, cu atât aveam mai multă speranță de reușită. Îndată ce corabia pleca, eram liberi. Trebuia să ne despărțim nu numai de mica noastră avere, care era toată pe bord, ba chiar de leafa noastră; căci prin contract se hotărâse să ni se plătească deabia când ne vom înapoia la Londra.

Și totuși, hotărârea noastră se întărea tot mai mult. Voiam mai bine să riscăm totul, să pierdem totul, de cât să fim la bunul plac al acestui om și pradă voinței lui fără margini. El ne ura și era lucru vădit, că aștepta doar prilejul, ca să-i dea motiv să ne arate ura și mânia lui.

Față de mine era cu totul altul de cât fusese la început. Îmi dedia ordinele rece, scurt și poruncitor. Nu mai amintea, ca mai înainte, când făceam ceva demn de laudă. Pentru cea mai mică greșală, primiam imputări aspre și vedeam bine că se aștepta să-i zic și eu vre-o vorbă necuviincioasă, ba ceva mai mult, el mă întărâta mereu. Dar nu izbuti, căci eu știam să mă stăpânesc mai bine de cât Rowley cel iute. Înțelegeți bine că încrederea mea în el dispăruse.

Începurăm pregătirile, îndată ce pluteam în Oceanul Indiei. Toți bănii ce-i aveam, îi cusurăm în betelia de la pantaloni, spre a scăpa cel puțin cu atâta. Amânărăm pentru mai târziu ceea ce putea deștepta bănueli. Nimeni pe corabie nu bănuia planul pe care Rowley și cu mine îl păstram, ca pe cea mai adâncă taină a sufletului nostru. Ori ne vom ascunde în Calcutta ori vom fugi mai înlăuntrul țării sau în sfârșit vom profita de vre-o ocazie, ca să mergem mai departe în susul Gangelui,—cum o vrea întâmplarea. Eu lăsai toată grija pe sama lui Rowley și eram încredințat, că omul acesta îndemânatec și întreprinzător va ști de sigur să aleagă mijlocul cel mai bun.

IV

Ar trebui să mint, dacă v'aș spune, că fiind pe mare, cuvintele bu-nului meu compatriot din Londranu îmi erau necurmat în minte.

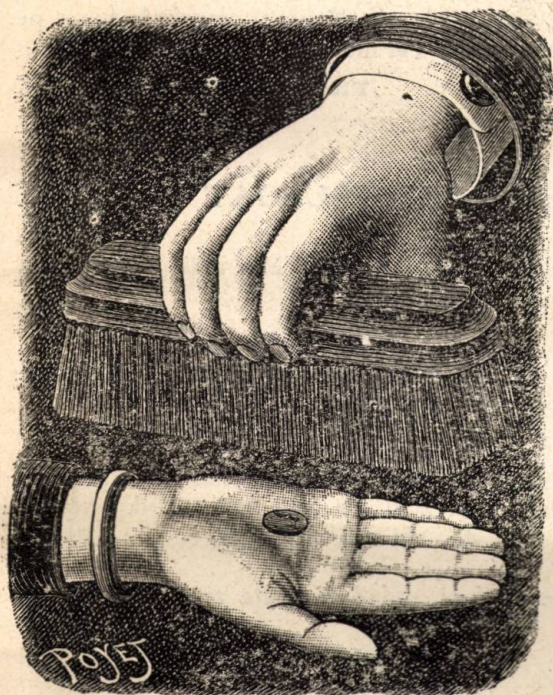
«Să nu-ți paie rău», îmi zisese el și de câte ori se deșteptase în sufletul meu până acum părerea de rău! Dacă aș mai fi putut fi încă odată la el, nici o putere din lume nu m'ar fi putut sili să-mi schimb soarta și să prefer o pozițiune nesigură alteia statornice, cum făcusem plecând de la el. Cât de vii îmi reveneau în minte cuvintele lui: «De la mine știi la ce să te aștepți, dar nu știi la ce să te aștepți din partea căpitanului, în puterea căruia te dai cu totul acuma.» Și așa se întâmplase, ca și cum ar fi presimțit sărmanul ce avea să fie! Și nu îmi va părea oare rău și de pasul ce vream să fac acuma, mă întrebam adesea în orele mele de singurătate. Căci voiam să fac ceva nedrept; asta mi-o spusese conștiința; dar îmi dedeam bine sama că căpitanul mă împingea, mă silea să fac astfel.

(Va urma)

Aurelia V Cochinescu

PETRECERI ȘTIINȚIFICE

Banul peste puțină de ridicat

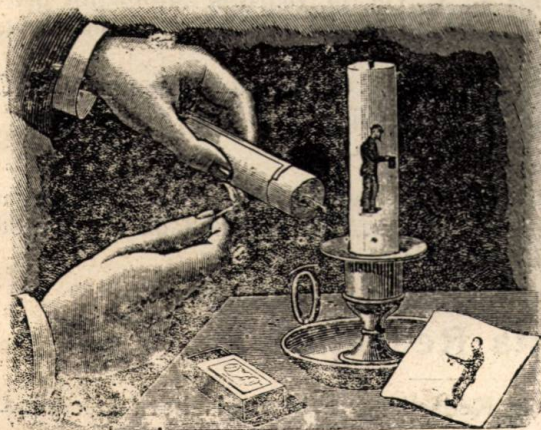
Așezați în mijlocul podului palmei voastre întinse un ban, fie de pildă o băncuță. Rugați acum pe unul din prietenii voștri, să ia o perie de haine și spuneți-i că banul va fi al lui de va isbui să-l ia perind podul palmei.

Prietenul vostru o să se străduiască în fel și chipuri; dar el se ostenește în zadar, căci banul nici gând n'are să se clintească din mână voastră, ca și când ar fi fost înțeleșt. Ii este oprit bine înțeleșt să lovească cu peria mână repede. Atunci rezultatul ar fi că banul ar fi trântit imediat la pământ. El trebuie să se mulțumească să perie cum perie o haină. Sunt sigur c'o să n'tâlnească neîncredători, arătându-le

această plăcută experiență. Mă voi mărgini să le zic numai ca întotdeauna «încercați.»

Florian D. Stănculescu

Lumânările ilustrate

lată un mijloc de a împodobi toate lumânările din camera voastră, cu desemnuri de tot felul, fără a fi artiști. Luați o foaie de hârtie pe care e imprimat desenul ce voți să-l reproduceți. Lărgimea desenului, să nu treacă peste conturul lumânării. Înfășurați lumânarea cu această hârtie, apăsând-o bine și având grijă ca desenul să fie pe lumânare; plimbați repede

pe dosul hârtiei un chibrit aprins. S'a isprăvit ! Desfășurați hârtia și veți constata că toate părțile desenului s'au reprodus în mod fidel în culoare cenușie pe lumânare. Veți reuși cu atât mai bine în această mică operațiune cu cât hârtia pe care e imprimat desenul e mai subțire și cu cât desenul e mai de curând, Trăsăturile de creion nu trebuesc să fie prea dese, căci ele se largesc imprimându-se pe stearină. Desemnurile trebuesc să fie cât mai negre posibil.

Florian D. Stănculescu

PROBLEME DE DESLEGAT

I. Suma în două numere este 2754, iar câțul celui mai mare prin cel mai mic este 8 ; care sunt acele numere ?

I. M. C.

II. O fântână dă 70 ocale de apă într'o oră și 5 minute. Câte ocale de apă va da cea fântână în o zi întreagă ?

C. D. Georgeescu

Niște persoane împart o sumă de bani. Prima persoană ia 100 lei și $1\frac{1}{10}$ din rest ; a doua 200 lei și $1\frac{1}{10}$ din rest ș. a. m. d. fiecare persoană ia cu 100 lei mai mult de cât cea dinaintea ei și $1\frac{1}{10}$ din rest.

Ce sumă și câte persoane au fost, știind că toate au luat egal ?

Deslegările în No. 10

C. Venescu

DESLEGARI

Problema I.— de la pag. 104. A a avut 99, B 51 C. 27 și D. 15 lei.

Problema II.— de la pag. 104. A ajunge pe B. în 4 zile,

Au deslegat bine *Problema I*: M. On. D. Ioachim Munteanu protopresbiter—Agnita—Tnia. C. Venescu seminarist. Ilie Cristoloveanu, gimn. Turnu-Măgurele.

Au deslegat *Problema II*: Const. D. Georgescu—Colentina. I. I. Mardale—Drănic. Nic. I. Stăfănescu, seminar.

Problema și aritmogriful I și II dela pag. 87 și 88 l'au deslegat bine. M. On. D. Ioachim Munteanu ; iar Aritmogriful II de la pag. 88 Const. D. Georgescu—Colentina.

Poșta Redacției

D. D. Tomescu. Treci pe la Redacție. Lentescu și alora în curând.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției-Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntrul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PĂPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinerimii, un atelier de păpușele foarte drăgălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aci păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAYU No. 3 — (La Sosea)

(CASELE PROPRII)

Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

Director I. MOISIL

Numărul 20 bani

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

*** CULTURA ***

MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,

*** MUNCA ***

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

În România Lei 5

Afară de România Coroane 5

CALUL FERMECAT

Un păstor de cămile, sărac, care trăia în orașul Damasc, avea doi feciori, pe unul îl chema Ali, pe celalt Ibrahim. Când a fost să moară, era foarte îngrijat, ce se va alege după moartea lui din băiatul cel mai mic. Pe cât era de iute și de îndemnatic Ali, cel mai bătrân, pe atât de încetinel, leneș și visător era Ibrahim încă de mic.

După ce murise tatăl, Ali plecă cu caravanele prin deșerturile nipoase, să cutriere țări străine, să vadă tot felul de lucruri însemnate, cum a făcut pe vremuri și tatăl său, care povestea de multe ori despre călătoriile făcute prin țări depărtate. Înainte de a părăsi însă Damascul, căută pentru fratele său un loc, de fecior, într-o cafenea. Lui Ibrahim îi plăcu slujba asta, crezând că nu va avea lucru greu, căci toată ocupația lui era să ducă cafele mușterilor, să le umple ciubucele și să le aprindă.

Cu toate acestea cafegiul îl certa în toate zilele, pentru că Ibrahim era un mare tăntălău și nebăgător de samă. Acuși vărsa cafeaua pe haina unui mușteriu, acuși da altuia luleaua fără s'o aprindă, acuși iară, la al treilea, îi arunca în pantof un cărbune aprins. Mușterii se plângeau de el, cafegiul se necăjia și în sfârșit îi spuse să-și vază de drum.

Ibrahim nu se prea supără de asta, ieși vesel din cafenea, având credință că o să dea el peste noroc. Zile întregi umblă haimana pe străzi până i se isprăviră și puținele parale pe care le avea. În curând își căută iară un loc de servitor și găsi la un neguțator bogat. N'avea alta de lucru, decât să meargă pe lângă calul stăpânului, când ieșea călare, sau să ducă luleaua după el. Lucrurile acestea le îndeplinea așa de bine, că stăpânul era pe deplin mulțumit.

Într-una din zile, stăpânul său îi dăde o pungă mare de bani și-i zise: «Ibrahime, dute în târgul de cai. Nu departe de moșcheea cea mare vei vedea un arab cu un armăsar alb, foarte frumos. Cu el am încheiat târgul, spune-i salutări din partea mea, dă-i punga asta, și adă armăsarul acasă».

Ibrahim plecă la târg, căscă gura în dreapta și în stânga, mai stete de vorbă cu neguțatorii de cai, și tândăli multă vreme, până ajunse în sfârșit la moșcheea cea mare, unde era trimis să caute pe arab. Într-aceea însă își uitase de tot că stăpânului are să-i ducă un armăsar alb, și când zări pe un turc bătrân, care ședea pe treptele moșcheii, ținând de frâu un cal negru, bătrân și slab, gândi că acesta e omul și calul, de care i-a spus stăpânul său.

»Ei bătrânule«, zise el și își deslega punga dela cingătoare, »așa e că dela d-ta a cumpărat stăpânul meu calul?»

Bătrânul șiret băgând de samă, că aici poate face bun chilipir, iute se ridică de unde ședea și răspunse zâmbind: »Da! de bună samă. D-ta aduci prețul și vrei să iai calul?»

»Așa este!« răspunse nepăsător Ibrahim și-i dăde punga plină. »Numără și d-ta, banii sunt toți, aur ca ghița».

Turcul șiret aruncă numai o privire în pungă, o atârnă la chimir și zise râzând: »Stăpânul tău este prea cinstit mușteriu... știu c'a numărat bine. Și el, și tu, să aveți noroc la târg». Apoi își luă ziua bună și se făcu nevăzut în îmbulzeală, iar Ibrahim se sui pe negrul cel slab și călări vesel spre casă. Ajungând la poarta stăpânului său, duse calul în curte și dăde de știre stăpânului, că a sosit și și-a isprăvit însărcinarea. Neguțatorul se coborî iute în curte, să uită în toate părțile și apoi zise: »ei, dar unde-i armăsarul cel alb?»

»De armăsar alb nu știu nimic« răspunse cu nepăsare Ibrahim. »Omul de lângă moșchee mi-a dat numai pe ăst negru».

»Dar, unde's banii? banii mei«, strigă neguțatorul speriat, »unde-i punga cu miia de piastri?»

»Ei! stăpâne, mi-ai poruncit să dau banii omului de lângă moșchee, și să-ți aduc dela el calul« zise Ibrahim. »Așa am făcut».

»Pentru numele lui Dumnezeu și al marelui profet« strigă stăpânul, smulgându-și părul din cap, »ai dat tu atâta amar de bani pentru o mărtoagă ca asta? Haida la judecată, slugă leneșă și blăstămată... pentru prostia ta să te judece la bățai, până nu-i mai putea răbda!« În mânia sa chemă câțiva sclavi, cari îl umflară pe sus până în piața cea mare, unde ținea cadiul judecată.

Cadiul ascultă toată întâmplarea și apoi judecă pe Ibrahim să plătească stăpânului întreaga sumă, ce i-o încredințase; stăpânul său îl poate vinde în târg ca pe un sclav, iar banii, ce-i va căpăta pentru

el, să-i păstreze ca despăgubire.

Ibrahim fu dus apoi în casa stăpânului său, carele mânios afară din cale, porunci să-l desbrace de hainele cele bune, îl îmbracă cu haine rupte și murdare, îi porunci să iee mârtoaga de căpăstru și să plece după el. Toate rugămintile sârmanului Ibrahim fură zadarnice, căci năcazul neguțătorului era așa de mare, că nici nu-l duse la târgul de sclavi, ci în târgul de vechituri, unde cumpărau numai cei mai ticăloși oameni.

Multă vreme nu s'a găsit nime să ofere ceva pentru cal și pentru om. Cătră seară să apropie de ei un ștregar zdrențos și întrebă, cu ce preț să vând? Neguțătorul îi ceru o sumă de batjocură, de o parte pentru că se săturase de atâta stat, de alta ca pe bietul Ibrahim în semn de pedeapsă să-l dea pe mâna unui om cât mai ticălos. Bătrânul scoase iute o pungă murdară, plăti-o suma neînsemnată și porunci lui Ibrahim să-l urmeze cu calul. Năcăjit și supărat, Ibrahim se duse după noul stăpân într'un cartier îndepărtat și sărăcăcios al orașului, la o casă ruinată. Aici i porunci să intre cu cal cu tot într'un grajd rău și întunecos, unde fură închiși până a doua zi. Nu trecu mult, și stăpânul se întoarse la ei, aruncă pe pământ o legătură de paie și, în ieslele de piatră, câțiva pumni de orz. După aceea dete lui Ibrahim o bucată uscată de pâine și un urcior cu apă, îi pofti noapte bună și în-
cuie iar ușa după sine.

Plângând, Ibrahim se așează pe pământ și se gândia la soarta lui cea tristă. Fiind-că flămânzise toată ziua, ca să-și astâmpere foamea, roase pânea uscată și bău din apă, apoi se uită, ce face calul. Acesta răscolea prin orz, fără să mănânce din el. Crezând, că dobitocul nu mănâncă, fiindcă orzul, ar fi prea uscat, luă urciorul și udă orzul, dar calul nici acum nu vru să mănânce, ci clătină din cap și se uita la Ibrahim cu o căutătură deosebită.

»Sârman animal«, zice acesta, »ai căpătat și tu mâncare rea ca și mine«. Puse după aceea mâna și-și netezi tovarășul de suferință, se întinse apoi pe paie și dormi până începu să se crepe de ziuă. Când se trezi, gândul cel dintâi i-a fost calul. Se sculă și se uită dacă a mâncat ceva din iesle. Ce mirare l'a cuprins însă, când în loc de orz, găsi în iesle o grămadă de gălbiori noi — nouți. Stetea încă și se gândea la comoara ciudată, când iacă se aud pașii bătrânului... iute ia aurul din iesle și-l ascunde într'un colt întunecos. Calul făcu din cap, ca și când iar fi zis: foarte bine, foarte bine.

Bătrânul iară aduse sclavului de mâncare pâne uscată, și-i porunci să pună pe cal o șea rea și să iasă la piață, acolo să-l închirieze pe ceas, cu cutare sumă, pentru cine vrea să călărească prin oraș, dar totdeauna să alerge pe lângă cal, și, dacă trece ceasul, să ia calul și paralele.

Ibrahim mergea încet cu calul pe strade cătră piață. Acolo se vedeau multe mâncări bune și era un miros, care-ți făcea poftă. Ibrahim stete în colț și aștepta să vină cineva, să-i închirieze calul. Cu lăcomie se uita la bucatele cele gustoase, cari le vedea înaintea sa, și îi părea rău, că n'a băgat în buzunar vr'un gălbior, ca să se sature odată după pofta inimei. Atunci îi plesni deodată prin minte, că banii sunt ai stăpâ-

nu-său, care a cumpărat calul. Se gândea și iară se gândea, cum ar face ca să fie al lui propriu calul, pentru că el nu era așa prost, să nu înțeleagă, că numai un cal năzdrăvan este în stare să prefacă, cu botul, orzul în aur.

De multă gândire neobicinuită, Ibrahim nici nu băgă de seamă, că se făcuse seară, fără ca să se arate și vr'un om pentru calul lui. Cum începu să se întunece să întoarse la stăpân și-i zise supărat: »Stăpâne, cu noi amândoi, ai făcut slab negoț. Toată ziua am așteptat în colțul pieții, dar toți râdeau de calul nostru cel bătrân și slab, n'a vrut nime să călărească pe el«.

«Ei ei!» bolborosi bătrânul, necăjit. »Mâne, poate va fi mai bine! De altfel amândoi nu sunteți vrednici de pâinea și orzul, care vi-le dau!»

Dar, nici a două zi n'a fost mai bine. Ibrahim, care și în dimineața asta găsi orzul schimbat în aur, flămânzi cu toate acestea ziua întreagă în colțul pieții, pentru că nime nu-i cerea calul și el nu îndrăznea să-și scoată nici un gălbior din cei ascunși, ca să-și cumpere de mâncare. Seara însă, totuși să 'ntoarse voios acasă, pentru că îi venise un gând bun. »Stăpâne, zise el, iar n'am căpătat nimic, dar cel puțin, îți aduc nădejdea, că-ți vei putea căpăta îndărăt banii, cari i-ai dat pentru mine și pentru cal.

«Astăzi am întâlnit o rudenie a tatălui meu, care a avut noroc în călătoriile sale și să întoarcă cu o caravană fără marfă.

«L'a întristat soarta mea și este gata să mă răscumpere, pe mine și calul, dacă n'ai cere o sumă mare pentru noi».

Bătrânul ascultă și dete vesel din cap, apoi zise: o să mă mai gândesc până mâne.

Cum se făcu ziua Ibrahim adună iară gălbiorii din iesle, scoase pe cei din colțul grajdului și-i ascunse cu grijă pe toți în chimir. A doua zi, când descuie bătrânul și la întrebarea din nou a lui Ibrahim ceru o sumă cam mărișoară, acesta se prefăcu supărat și zise suspinând: »O! n'o să poată da o sumă așa de mare... voi cerca, însă, să'l înduplec. Din inima lui, sclavul se bucura, pentru că suma cerută nu trecea peste ceea ce o avea în pungă. De aceea astăzi nici nu ieși cu calul la piață, ci plecă într'un cartier îndepărtat al orașului, își închiria un grajd și băgă calul vrăjit în el. După aceea alergă îndărăt la stăpânul său și-i spuse vesel, că rudenia este gata să-i răscumpere libertatea și că i-a și dat prețul pentru cal și pentru el. Zâmbind bătrânul pusé mâna pe gălbiorii sclipitori dorind lui Ibrahim noroc și sănătate.

Ibrahim nu-și încăpea în piele de bucurie. Alergă iute într'o prăvălie de haine, își cumpără un caftan de mătasă, pantaloni țesuți cu fir de aur și un turban alb, ca zăpada, pentru că de mult își doria să aibă și el odată haine frumoase. După aceea se duse la un bărbier, se tunse și se rase și, în figura lui, de altfel frumoasă și dela fire, era așa de voinic și împunător încât aproape și calul părea că nu-l mai cunoaște; cel puțin, calul clătină din cap și bătu din picioare, când intra în grajd. Poate că negrul voia să-i dea a'ntelege, că ar ieși bucuros în aer liber. Lui Ibrahim însă nici prin minte nu-i trecea să călărească pe o gloabă așa de slabă, care îi plăcea numai, fiindcă în

toată dimineața îi umplea punga cu aur. După câteva zile, adunându-și o sumă însemnată, își cumpără o pereche de cai de călărit, mari și frumoși, luă un servitor, închirie o casă frumoasă și cheltuia boește, încât întreg Damascul vorbea numai de tânărul străin, frumos și bogat.

(Va urma)

TRAIAN LA TAPAE (TAPIA) *]

Pe câmpul luptei din anul 102 d. Ch.

Splendid strălucesc turnurile bisericilor din orașul Lugoj în zorii dimineții din Maiu. Sonor lovește'n arama clopotelor semnalul împărțitor de timp, cumpăna alunecă și'n patru părți se împart patru tunete peste orașul ce doarme în dulce liniște, visând legănat de murmurul undelor Timișului, parfumat de zefirul înrourat al linului vânt călător, tămâiat cu mirezmele înfloritelor ghirlande de grădini, balzamat cu aerul curat de pe dealurile istorice, cu dulce parfumare a viselor libertății a neadormitelor oftări chemătoare la ridicarea înaltei frunți și la privirea înjur »de tine«. — Da, căci peste »Câmpul Libertății« delugoj, rouă arginție cade din seninul ceriului pacinic, florile se deschid în lacrimi de rouă tremurătoare, frunza și iarba își leagănă creștetul neîncrezător, iar norii cerului plutind peste acest loc să învrăjesc, și fulgere fără tunet alunecă dela »Câmpul Libertății« până la »Câmpul Zăului« în fața Tapiei.

O palmă de loc, un pas, pentru strămoșii noștri Romani, iar pentru noi, câmpiile acestea sunt în depărtare unul de altul la vr'o 10 kilometri și de 1808 de ani adică de 18 veacuri.

Cuprins de emoțiune mă las răpit de spiritul trecutelor veacuri, și privesc melancolic peste vasta câmpie, unde nepoții mamei Rome s'au adunat pe vremuri să se numere, câți stejari au mai rămas verzi și neatinși de trăznetele negrelor veacuri furtunoase din trecut.

Sunt pe drumul gloriosului Traian către Tapia și privirile-mi cad spre răsărit, departe, unde în albastrul ceriului învăluit să zărește un covor de mătase aibă, pe vârful unui uriaș munte, — căci munte este acesta, nu fantomă, martor vechiu povestitor al iubitelui nostru neam românesc. E vestitul Rătezatul, care a fost martur la căderea Daciei, care, a purtat norii de pulvere și aburi de sânge ai legiunilor lumii, care privind lung cursul Timișului, au văzut pe Cezarele Traian jefind pe altarul din »Câmpul Zăului« berbece și bou zeiței Victoria și Zeului Marte. —

Și privind prima sărutare a razelor aurite a soarelui, depuse pe giulgiul alb al uriașului munte, mă aflu în marginea câmpiei, la poarta lui Ion Popoviciu Dascălu, curatorul sfintei biserici din piață, și Român verde, drept credincios și iubitor de patria străbună, de neamul său și legea marelui Dumnezeu.

* Tapia, localitate în Dacia, spre răsărit de orașul Lugoj din Banat, unde generalul Iulian al împăratului Domițian, apoi împăratul Traian, în primul război, bătută pe Daci.

— Frate dragă, însoțește-mă te rog până la Tapia, căci nu știu locurile, nu știu drumurile, nu sunt cunoscut pe aici, — și am dor ne-stins să văd cu ochii aceste locuri, unde atâtea mii de legionari și-au vărsat sângele pe vremuri, pentru-ca noi, — nepoții lor, să avem țară, liberă moșie, drepturi omenști și pace binefăcătoare.

Răspunsul fu că mă duse în casă, și un discurs înfocat să încep, spunându-mi multe istorii despre legendarii noștri strămoși, în vreme ce prindeau pe »Pintea« și pe »Decebal« la trăsură, — mai chiemă din vecini pe redactorul Nicolae, — și-acuma trei inși sburam către Tapia, pe drumul ce ducă prin romantice cotituri, adumbrite de picioarele munților, — spălate de valurile Timișului, — și par'că animalele simțeau dorul nostru, căci ne răpiau cu coamele în vânt și cu urechile ascuțite și nechiezând o întoarseră către cotitura dealului Tabor, astăzi *Golumba*, de pe a cărui platou Traian cu conzului săi urzi stratagema atacului, contra întăritului și viteazului Decebal.

La intrarea în strâmtoarea dealurilor dela Tapia, spre Timiș, se află urmele cumplitelor întărituri, a forturilor, cari au închis drumul vijeliei romane. Comuna e pitoresc sămănată printre dealurile împădurite și grădinile vaste cu pomi deși ascund casele frumos văruite ale locuitorilor, încât privind din depărtare, îți par niște ouă albe într-un cuib de mătase verde, — îți par ouăle vulturilor puse în cuibul vechilor stânci din munte, peste cari iedera se îmbină, dar mai mult seamănă cu un vechiu cimiter, ce-și are monumentele neperitoare, criptele albe, ce spun cu slove mișcătoare mărirea celor aci înmormântați, — iar în deal frumoasa bisericuță cu crucea-i sclipitoare în razele soarelui, — printre stejarii pădurei și pomii grădinilor, pare a dovedi, că aici sunt mormintele Dacilor și ale Romanilor, căci ale strămoșilor noștri oseminte zac aici. La piciorul de munte, la dealul numit azi *Golumbu*, sub pieziș a coastă, în înfundătura văilor, să află Tapia. De aceea zice-se că l'a ales Decebal, căci pe acest deal, până la Sarmisegetuza drum avea, — și coama sa nu era întreruptă sau împiedecată de nimic.

Aici se văd puternice întărituri inelare, și triumphiulare, la intrarea între munții, peste cari azi spicele de argint își ridică florile de aur în adierea vântului primăverii legănându-se florile și erburile, iar izvoarele de munte șoptitoare vorbesc despre timpul trecutului, când ploae de săgeți curgea pe aici și pe a lor urme izvoarele roșii de sânge în ocean s'au adunat, căci popoarele unei întregi lumi s'au luptat aici, pentru câștigarea minunatei zâne »Ileana Cosinzeana«, cu părul de aur, cu sinii de smaragd, cu ochii de stele și obrajii îngerești, — a minunatei Dacii, — țara zeilor și a eroilor, — Transilvania, patria Urișilor, Ardealul, țara cu dorul.

Gomilele rămân tăcute ca mormântul sacru al bravilor eroi, — și noi eșim din sat către »Feciorescul«, — lăsând *Valea-Caprii* în stângă. Lângă piciorul dealului »Feciorescul« se află »*Valea Turcului*«. O înfundătură prăpăstioasă, stâncoasă — păduratecă, — și la picioarele pădurei căruța se întoarce, — animalele se liberează din frâne și zebale, se priponesc în earba bogat înflorită, ear noi ne descoperim capetele și pe frunțile asudate de dogoarea soarelui ferbinte, vântul pribeag șoptitor scutură lacrimi de rouă de pe frunzele stejarilor »Fe-

ciorescului».

La stânga, în azurul îndepărtat, se învâluie în norii ceriului Retezatul, ca un sfânt moșneag uriaș. În dreapta undulează vastul șes al Timișului, care se vede șerpuiind printre holdele bogate de spice, ca o salbă de argint sclipitoare în raza globului de foc ceresc.

Lugojelul se ridică pe țărmul de dincolo, cu pitorește-i case, iar plopilor deși și înalți apar în mijlocul șesului, ca niște soli amenințători, cu frunzele lor sclipicioase, ca solzi de oțel, par învăscuți solii în scutece ferecate și arme oțelite.

La marginea vederei, dincolo, se ridică pieziș muntele *Zglemăn*, la Oloșag. Deci între *Tapia*, *Oloșag* și *Lugojel*, la poalele munților, se întinde Câmpia adânc frământată cu sângele Romanilor. Aici este »*Câmpul Zeului*«.

Pe acest loc, toți trei,—cuprinși de emoțiunea momentului sărbătoresc, când știi, că sub fiecare pas ce faci, este glia din carnea și oasele eroilor strămoși, că spicele, de grâu din sângele lor cresc, că stejarii de pe munte din grinda piepturilor romane au răsărit pe aici, pierduți cu privirile spre Biserica-albă, ne lăsăm mânați cu gândul cu 1808 ani mai în urmă, când marele Cezar Traian, în anul 101 d. Christos, vijelios a plecat din Roma cu legioanele și conzullii săi, ca să pedepsească și răpună pe marele erou, pe îndrăznețul și neînvinsul Decebal, care cu al său popor a supus chiar Roma la Tribut, sub Domițian, Roma, la a cărei privire tremura întreg pământul, a fost desprețuită de puternicul Decebal.

Căci țara sa munții înalți până la nori o înconjurau, Marea îi uda poalele sale, mândru era Decebal și frumoasă era a lui țară, temut era el și erou poporul său.

Dupăce legiunile s'au ciocnit cu anteposturile lui Decebal la Dunăre, acesta s'au retras, ca să atragă pe inimiți între munții săi, între uriașele stânci de peatră, ca în prăpăstiile cu păreți de aramă a munților săi să le facă prohodul.

Și acest, ținut dela Biserica-Albă până sub Retezatul, pas de pas a fost câștigat de strămoșii noștri prin mult sânge și mari perderi.

Iar în acest moment imaginea sparge norul gros, țesut de mîile de veacuri, și iată să arată în depărtarea azurie furtuna cea cumplită. Reapar spiritele întrupate ale celor două popoare, cele mai viteze din toată lumea. Vălul se ridică încet-încet și noi ne aflăm în toiul groaznicului război al uriașilor strămoși.

Toți trei ne-am cutremurat!

G. Tr.

RĂSPLATA FAPTEI BUNE

— Povestire Morală —

Ci-că trăia în vremea de demult în țara Talienilor un pictor foarte meșter și bogat, încât de meșter ce era, i se dusesse vestea peste

nouă țări și nouă mări, deși pe timpul acela nu era nici drum de fier, nici telegraf și nici ziare ca în ziua de azi.

Acest pictor trăia într'un oraș vestit de frumos din țara lui, care oraș se tălmăcește pe limba noastră «Orașul florilor», așezat într'un șes mare și foarte roditor, ce se numește «Șesul Toscanei» și care este udat de un mare râu.

Pictorul nostru după ce isprăvea o icoană, numai decât o și vindea, dar pe preț de tot mare; așa de mare, încât din banii aceea ar fi putut trăi boarește toți locuitorii din orașul lui, cel puțin o săptămână de zile, dacă nu și mai mult. Apoi se punea nene pe chef, și dă-i, și dă-i, până nu'i mai rămânea nici un bănuț. După aceea earăși se punea la lucru și tot așa făcea cu banii, cum se obicnuise.

De altfel era om foarte cum se cade, nu făcea nimănui nici un rău, dar nici bine. De pe partea lui puteau să moară de foame toți săracii din țara întreagă, căci el habar n'avea de nime. Bag samă nu gustase nici odată în viața lui sărăcia, căci altfel poate ar fi dat și el ceva de pomană.

Intr'o zi de vară, cam prin luna lui Cuptor, plecă pictorul des de dimineată cu trăsura cu doi cai, ca doi smei, cu zurgălauă și clopoțele în alt oraș din apropiere, unde'l poftise un prieten la un ospăț.

Pe la prânz s'a oprit la o cârcimă, ce era în drum, ca să se mai odihnească bieții cai, osteniți de drum și pârliti de soare. Dar și pictorul avea trebuință de puțină odihnă și mai avea și o foame ca de lup, dar mai cu seamă o sete strașnică.

În curtea cârcimei era o mulțime de cară; unele cu cai, altele cu boi, ear stăpânii lor erau la mese, unde se cinsteau. Toate vitele dela carăle din curte erau slobode, caii deshămați și boii desjugați și aveau dinaintea lor, fiecare ce a dat Dumnezeu, unele iarbă, altele fân, pae ori coceni,—vorba ăluia,—după punga stăpânului; numai la un singur car erau înjugați doi bouleni tineri, cari n'aveau nimic de mâncare. Stăpânul lor poate uitase de ei și intrase în cârcimă, unde chefua cu alți tovarăși de drum.

Bieții bouleni nu mai puteau de căldură, scosese ră limba de un cot, le curgeau balele șiroiu din gură și lacrimile din ochi, de'ți era mai mare mila de ei. Apoi și obraznicele de muște și țânțarii îi pișcaseră așa de tare, de'i făcuseră numai un sânge. În zadar se apărau, sărmanii de ei, cu coadele și cu coarnele, că nu puteau birui spurcatele de lighioane; ba își făceau încă și mai rău, lovindu-se în cap și în ochi unul pe altul.

Pictorul nostru, când intră în curtea cârcimei, dete cu ochii de aceste chinute dobitoace și văzând în ce hal se aflau, a rămas ca trăznit. lute și de grabă porunci vizitiului său să'i sloboză din jug, să le dea de mâncare din fânul ce'l avea în șiregla trăsuri sale și după ce vor fi mâncat, să'i adape; apoi el singur cu mâna lui le-a șters balele de la gură și lacrimile de la ochi cu năframa sa cea scumpă de mătase și i-a apărât de muște cu crânguță verde de finic.

Sărmanele dobitoace se uitau mirate cu ochii lor cei mari și blânzi la acest binefăcător necunoscut al lor și par'că'r fi vrut să'i mulțumească din tot sufletul lor de dobitoc, dac'ar fi putut vorbi!

După ce isprăvi pictorul această faptă bună intră și el în cârcimă, ca să se mai recorească, mănă, bău și se odihni, apoi cătră sară, când se mai potolise puțin căldura, și-a văzut de drum.

Iar' când a venit »plinirea vremii«, a plecat și pictorul nostru pe lumea ceealaltă — ca să-și dea și el sama de faptele sale din această lume păcătoasă, înaintea »dreptului Judecător«. După ce-a ajuns la poarta Raiului, a bătut de trei ori în poartă, — cum era obiceiul, ca să-l auză Sf. Petru și să-i deschiză. Văzând că nu-i deschide nime, și-a luat inima 'n dinți, și a mai bătut odată și înc'odată, dar tot de geaba; pe semne nu bătuse nimenea »telegraful« ori »telefonul« la raiu, ca să dea de știre despre venirea Dumisale, ori că Sf. Petru se dase puțin la odihnă, fiind tocmai pe la două ceasuri după prânz. S'a hotărât dară ca să mai îngăduie puțin, până se va arăta cineva pe acolo, ca să-i dea drumul în raiu; căci uitasem să vă spun, că nu era puiu de român pe acolo, cât vezi cu ochii, fără numai săracul pictorul nostru, singur ca cucu și mort de oboseală și de foame, după atât' amar de drum, nemâncat și nebeut, fiindcă uitase să-și ia merinde cu el, când plecase de-acasă cătră raiu.

Stând așa la poarta raiului, cu capu între urechi, zgriburind ca un puiu de țigan, mai moțâind, mai privind încoace și încolo, mai căscând de urât, — iacă numai, că aude odată scărțâind poarta așa de tare, încât bietul de el sări de pe piatra, pe care se așezase, ca și când l'ar fi mușcat un șearpe, apoi vede că se deschide poarta, iar' pe poartă iese un bătrân, înalt, slab și cu o barbă albă și lungă până la genunchi. Bătrânul ținea în mână o legătură de chei, cari mai mari, cari mai mici; se vede că erau cheile raiului.

După dânsul venea un tânăr frumos, bălan, cu plete lungi, galbine și cu niște ochi vineți ca cicoarea. El era îmbrăcat într'o haină lungă și albă ca zăpada, de strălucea ca sfântul soare, și ținea într'o mână niște cumpene de aur, iar în cealaltă o carte mare, legată tot în aur și petrii scumpe; pe semne: »cartea vieții«, ori cine știe cel!

Cum zări bătrânul pe pictorul nostru, privi odată aspru la el, din creștet până în tălpi; apoi întorcându-se cătră tânărul cel frumos, îl întrebă: »Dar omul acesta ce caută aici? Că, precum mi se pare după mutra lui, nu se ține de noi! Poate și-a greșit drumul; spune-i, să se întoarcă îndărăt, de unde a plecat și apoi să se ducă acolo, unde se cade!«

— »Să căutăm mai întâiu, Sfinte Petre, în catastiful meu și să vedem, ce poamă este«, adause tânărul. După aceea așeză cumpenele jos, deschise cartea și frunzări mai mult timp în ea, până ce a dat de locul cu pricina. Acolo nu era nimica scris, decât numai numele pictorului și nici o urmă de vr'o faptă bună, făcută de el pe lumea pământescă.

»Da bine, măi creștine; n'ai făcut tu nici un bine în viața ta, cât amar de vreme ai petrecut pe pământ?« — întrebă Sf. Petru cu ton aspru pe bietul pictor, care sta umilit și tremurând ca varga. Tânărul cel frumos însă îl îmbărbătă cu privirea lui dulce și îi făcu semne din ochi, să nu se teamă, lăsându-l să se mai gândească. Deodată numai vede, că fața bietului pictor începe să se însenineze

și cu glas tremurător să spuie, că el nu-și aduce aminte să fi făcut bine vr'unui om, dar că a miluit odată pe niște sărmani de bouleni, pe cari stăpânul lor îi uitase prinși la jug, nemâncați și nebeuți.

«Dar cum poți dovedi aceasta, fiiule?» întrebă Sf. Petru cu glas acum mai domol. Atunci tînărul cel frumos răspunse în locul pictorului, care la întrebarea lui Petru earăși se înspăimântă, spunând că aceasta se poate dovedi numai prin fapăturile cărora le-a făcut pictorul bine. Apoi numai decît plecă de acolo și luând o trâmbiță de aur, suflă de trei ori în ea așa de tare, încât s'a cutremurat toată lumea; pe urmă s'a întors zâmbind vesel către bietul pictor.

Și, o minune! Numai iată că văd ivindu-se și plutind în văzduh două puncte mici, albe, care din ce se apropiau, se făceau tot mai mari, pînă ce s'au lăsat înaintea persoanelor, despre care povestim. Și oare ce erau aceste »mirăzării«?! Erau boulenii, la care le făcuse zugravul bine la »cârcima din drum« și cari acum veniră, mînați de puterea dumnezeiască, ca să scoată din bucluc pe bietul zugrav și să-i ajute, ca să poată intra în raiu, precum s'a și întîmplat!

»Faceți și voi așîșderea!«

Nicolae Oancea.

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

De câte ori am rugat pe D-zeu să-mi arate calea cea dreaptă; dar mereu vedeam necesitatea de a mă sustrage de sub puterea acestui om, lîngă care mă amenința o nenorocire mai mare ca ori unde.

Cine putea să mă încredințeze că nu ar fi fost cu puțință să mă omoare, când i-o veni vre-o crisă de nebunie? Și putea foarte ușor s'o facă, de vreme ce avea drept de viață și de moarte asupra oamenilor de pe corabie. Dacă ar fi fost apoi tras la răspundere, când sosia în Londra, ce ușor i-era să se apere cu o singură vorbă »revoltă» și să scape de pedeapsă!

Îmi încredințai soarta Domnului și mă rugai să aibă îndurare de mine, dacă fac ceva nedrept. Gînduri de astea și altele la fel îmi umpleau mintea, pe când ședeam în cabina căpitanului și treceam în niște în jurnalul de bord notele trebuitoare și observațiunile cuvenite.

De odată răsună pe punte un *ura* formidabil.

După câteva minute intră căpitanul și-mi zise cu un ton neobicinuit de prietenos: »Dacă vrei să saluți palmierii Indiei, dă fuga pe punte; splendidele buchete de arbori se înălță deasupra desîșului giunglilor din insula Sagar, de la gura Gangelui, par că ar eși din ocean!»

Alergai pe punte.

Ce priveliște uimitoare se înfățișă înaintea ochilor mei! Era în tocmai cum spusese căpitanul Ball. Din marea albastră, se înălța pînă în

depărtare buchete de arbori verzi minunați. Uitându-te cu ochianul, puteai deosebi bine trunchiurile gigantice ale bananilor și mangolilor, co-roanele palmierilor, a căror vedere era pentru mine pe cât de nouă, pe atât de atrăgătoare. Adierea brizei ne aducea valuri de parfum.

Era luna lui Februarie, luna floritor în India, când împărăția ierburilor arată ochilor negrăita sa frumusețe și bogăție, veselește și răcorește simțurile cu parfumurile cele mai dulci. Inima îmi bătea cu putere. Era oare gândul la fuga ce plănuisem sau acela că în curând voi fi în țara minunilor, care, încă de pe când eram copil, fusese țin-ta dorului meu, după cum fusese punctul principal din povestirile ademenitoare ale Unchiului-Vasile? Poate amândouă!

Dar și alte gânduri mă năpădiră. În ce mod fericit mă condusesese D-zeu până aici; în ce mod minunat mă ocrotise! Cât de părintește mă însoțise dragostea Lui, pe care nu o meritam. Atunci îmi adusei aminte de cuvântul sfânt al bibliei «că bunătatea și îndurarea Lui ajunge mai departe decât merg nouri și se întinde mai departe decât cerul albastru și în fiecare dimineață se revarsă asupra noastră.»

Dar tot atât de năvalnic mă cuprinse și gândul că eram atât de departe de dragii mei, cari se rugau pentru mine pe malul Oltului! Steteam rezemat de balustrada corăbiei și eram mulțumit că nu mă turbura nimeni în gândurile și simțurile mele, care îmi năvăliau în minte cu atâta putere.

Căpitanul sună deodată. Rămăsesem prea mult pe punte. Trebuia să notez momentul când am zărit India și încă altele ce mai era de trebuință. Tocmai după ce totul fu în regulă, putui să mă urc din nou pe punte.

Ancoraram în portul din insula Sagar, ca să așteptăm pilotul, adică conducătorul corăbiilor, ce cunoaște pe deplin cursul apelor, ce avea să conducă corabia spre Calcutta, căci trecerea prin Sunderbund, adică prin lagunele păduroase ale Gangelului, în susul lui Hugli, până în Gangele propriu zis, din care Hugli nu-i decât un braț, e cunoscută ca foarte primejdioasă.

Toate fluviile mari, din lumea veche și nouă, al căror curs e lung și a căror pantă e repede, cară o enormă cantitate de nisip, bucăți de stânci, tot felul de lucruri, smulse de curentul lor năpraznic de pe malurile de mai în sus, adesea arbori uriași, desrădăcinați. La vărsarea lor în mare, cursul se mai încetinează și chiar în locul, unde apa lor atinge pe aceea a mării se izbește de contra-curentul marin, care vine împingând apele înapoi. Așa se explică cum depun tocmai acolo pietrele, nisipul, mărul, plantele rupte, pe care le-au cărat atâta drum. Deoarece cu timpul în acest loc se formează uscat și față de acest stăvilar format de sine însuși, fluviul se desparte în două brațe, acest uscat, răsărit ca din apă, de cele mai multe ori ia forma literei grecești Delta, adică astfel: Δ Din această cauză, aceste insule—care câteodată ajung cât țările de întinse și care se formează la vărsarea fluviilor mari—se numesc delte. Și Gangele are o astfel de deltă; dar apele sale s-au împărțit în numeroase brațe și canale, și mai mari și mai mici, prin care se varsă în ocean.

Această deltă, mai mare în lățime decât în lungime, socotită în su-

sul curentului, e ne mai pomenit de dezvoltată. Umezeala și căldura, pământul gras, humos, revărsările dese, care-l îngrașe și mai mult cu măt nou, fac să se producă, sub cerul cald al acestei țări, o enormă cantitate de plante și mulțime de ierburi minunate de frumoase și de mari pe care mintea noastră nu și le poate închipui. Desigurile astea umede le numește indianul giungli și toate aceste giungli din delta Gangelui poartă numele de Sunderbund, care se întinde cale de câteva zile, în susul fluviului, și abia mai târziu începe Gangele a curge în toată lățimea sa uriașe, ca o mare, liniștit, domol, majestuos.

Cele mai multe din aceste giungli sunt de nepătruns. Trestii de toate spețele cresc din apă și înălțimea și tăria lor e de necrezut. Acolo cresc mangolii cu rădăcinile lor monstruoase și se deosebesc mai puțin prin înălțimea lor, decât prin aceea că ramurile cresc împletite unele într'altele. Intre rădăcinile lor se oprește praful și țărâna adusă de vânt; îndată crește acolo iarbă grasă și deasă și din ea se înalță trunchiurile uriașe ale mangoliilor, bananilor, tamarindienilor, cocotierilor, ficușilor, arborilor de pâine și a tuturor spețelor de mimoze și de palmieri, care cresc din belșug, îmbogățind lumea plantelor din India. Nenumărate *liane* sau plante agățătoare cresc pe sau printre aceste trunchiuri și le înlanțuie ca un fel de împletitură, ba făcând chiar un masiv, prin care săcurea de abia poate deschide drum. Giunglii cu nenumăratele lor plante putrezite sunt un adevărat focar de friguri și de alte boale; exalațiunile lor sunt otrăvitoare și holera și ciuma aici sunt acasă. Ele sunt patria a tot felul de țânțari, a moschitoșilor și a mulțimei neînumărate de insecte veninoase. Acolo trăiesc legiuni de șerpi; ele sunt locașul, necălcăt de picior omenesc, al tigrilor sălbateci și sângeroși, al rinocerului și al multor fiare, a căror odihnă e rar turburată. La marginea lor și pe bancurile de nisip, trăiesc broaștele țestoase și crocodilii, atât de numeroși, în cât fac periculoase călătoriile cu *donia*, un fel de plută mică, de care se servește indianul, căci mai ales crocodilul nu se lasă, până nu-și ia din când în când dijma sa; ceva mai mult, nu sunt rari cazurile, când puternicul tigrul de Bengal să se fi năpustit din giungli asupra vre-unei *donii*, ce fusese silită să ancoreze peste noapte în vre-unul din brațele lăturalnice ale Gangelui, ba chiar în Hugli celalat, căci tigrul e bun înotător și foamea îl mână ori unde.

Nu știam sigur, dacă căpitanul va descărca mărfurile pe corăbiile mai mici, ce vin de obicei din Calcutta, sau dacă «Cetatea Londrei» va merge ea însăși să viziteze capitala Indiei engleze. Îndată ce sosi pe bord pilotul indian, aflară cum se hotărâse.

Ridicărăm ancora. *Musonul*, care în vremea asta bătea numai dintr-o parte a zării, era destul de puternic, ca să umfle pânzele mândrei noastre corăbii. Cărmaciul o îndreptă în spre Hugli, cel mai mare braț al Gangelui și ea juca mândră pe valurile ușor legănate, trecând prin fața Sunderbundului și în sfârșit prin inima desișurilor, cari tivesc malurile lui Hugli cel lat, ce curge domol.

Era o seară cum nu mai văzusem alta la fel. Deasupra noastră se boltea un cer, al cărui albastru limpede și întunecat se prefăcea pe încetul în negru. În întunecimea aceea, stelele străluciau într-o splen-

doare, pe care mintea noastră, a celor din Europa, nu și-o poate închipui; iar peste toate stăpânea luna cu razele ei aurii, ce străluciau deasupra valurilor străvezii și-și revărsa lumina-i tainică peste întunecimea deșigurilor din giungli și din Sunderbund, fără a o putea străbate.

O bucată de vreme plutisem de-alungul acestui deșis de pădure, la oare-care distanță, ceea ce ne împiedică să-l privim mai de aproape. Acum ne apropiam de bara de nisip ce închide oare-cum îmbucătura lui Hugli; dar o manevră îndemănată a pilotului indian, ne duse din nou la adânc și duși de pânzele mari și numeroase ale mândrei corăbii, zburam pe apele liniștite ale lui Hugli, schimbând apa sărată a mării cu torentul dulce al Gangelui, pe care Indianul — potrivit cu credinței lui — îl socotește curățitor de păcate și-l adoră ca pe însuși D-zeul său.

Priveliști neobicnuite ne așteptau aici. Pe bancurile de nisip după țarm zăceau întinse niște obiecte ciudate, țapene, ca niște ferestre mari ascuțite și îndată ce corabia se apropie, se dedeau afund plescăind atât de puternic, că sărea apă pe punte. La întrebarea mea, cărmaciul — care vorbea englezește — îmi spuse zâmbind, că sunt crocodili, pe care-i gonește în adânc vederea pântecului negru al corăbiei, de care li-e teamă. Cu cât înaintam mai mult în Hugli, cu atât mai extraordinar, mai nou și mai minunat mi se părea tot ce mă înconjura.

Din deșisul de pădure din stânga, deasupra căruia se legănau în bătaia vântului buchetele palmierilor, răsunau în spre noi voci grozave. Aci erau turme de maimuțe, stând la sfat în locașurile lor aeriane, spărgândune urechile cu țipetele lor pătrunzătoare, aci strigătul papagalului și cocotoesului, care părea că-ți intră în creier; aci urletul prelunge al șacalilor flămânzi sau al vre-unei hiene stinghere; dar dintre toate se destingea un muget atât de înfiorător, atât de groaznic, că simțiam un fior rece trecându-mi prin oase. Era vocea îngrozitoare a tigrului regal, care umple de fiori orice creatură, care fuge să se ascundă în adâncul pădurilor din fața acestei fiare sălbatece, fioroase și lacomă de sânge. Dar nu v'am pomenit decât de unele lucruri. Cine ar putea descrie cu vorbe omenești acele glasuri ale pădurei, acel concert înfiorător? Cine ar putea distinge toate acele sgomote, cari răsună sălbatec, aci de odată, aci singuratece, aci pare a fi ceartă, aci țipătul îngrozit al celui ce-și dă duhul în ghiarele omorătorului neîn-durat?

Ori cât de mișcătoare, de zguduitoare, și de îngrozitoare, că-ți ridică părul măciucă, ar fi fost lupta asta din lumea animalelor, tot nu mi puteam părăsi locul de pe rampa corăbii, în partea mai apropiată de sgomotul înfiorător al luptei. Cu totul alta și mai minunată era priveliștea ce oferea lumea plantelor, în afară de parfumurile, care întreceau chiar ceața de miazme otrăvitoare, ce se ridica din ierburile putrezite.

Or cât de strălucitoare cădea lumina lunei și a stelelor pe fața încrețită a lui Hugli, ea nu putea pătrunde în întunericul pădurilor și al giunglilor, căci buchetele de frunze din vârful arborilor, lianele sau plantele agățătoare încolăcite îi opreau intrarea. Numai vârfurile arborilor, evantaliile palmierilor din înălțime erau luminate. Și totuși,

desișul avea și el lumina lui minunată! O lucoare verzuie, dar puternică pornia dela trunchiurile arborilor uriași și din trunchiurile bambușilor și a altor trestii și din ramurile mimozelor. Aci atârna din ramuri și tulpine în fășii dese și puternic luminate; aci părea că se scurge printre ele și că iar se înalță în fire lungi; aci țâșniau ca scânteii singuratece, aci se mișca domol sau se depărta ca o lampă, pe care o ține un călător, ca să nu-și piardă drumul. Și nu era de cât lumina insectelor nenumărate, care foiesc primăvara în India. Ochiul nu obosea admirând acest spectacol uimitor, care aici la porțile Indiei, îți deschidea oare-cum poartă de minunile ascunse în aceea țară a basmelor. Desigur — și aceasta nu v'am spus-o încă — trebuiau sacrificii ca să guști în tihnă acest spectacol nocturn, și numai sentimentul puternic ce-ți dadea, putea să le învingă.

Abia dispăruse soarele după munții uriași ai Indiei, și noaptea se coborâ în toată puterea ei, La sud nu era întunerecul acela plin de taină al amurgului, acel amestec de lumină și de întuneric, cum e la noi, între ziua ce apune și noaptea gata să vie sau între ziua ce vine și noaptea gata să plece. Trecerea de la lumină la întuneric e scurtă și repede. Dar de-abia veni noaptea și nouri întregi de țânțari, de moschitoși, cu înțepături veninoase și alte muște și insecte la fel năvăliră din stufărișul țărmlui și din desișul tufelor de mangoli și din păduri și se năpustiră asupra noastră, a bieților oameni, cari steteau pe puncte ușor îmbrăcați. Fumul pipelor noastre, covoarele groase cu care ne înfășurasem, nu erau în stare să ne apere de împunsăturile lor.

La urmă, alergarăm jos, prin cabine; din nenorocire, ne ajunseră și acolo și abia când furăm istoviți de tot, veni și somnul, deși urmărirea acestor dușmani ne răpia orice odihnă.

O splendoare nouă ne aștepta, când sosi ziua și când lumina ei aurie pătrunse printre vârfurile copacilor.

Abia acuma ne minunarăm cu adevărat de lumea plantelor uriașe. Abia acuma găsirăm florile, al căror parfum îl respirasem peste noapte, culorile lor vii și strălucitoare, formele lor ciudate și minunate. Ca niște draperii, ca niște perdele fantastice, atârnav plantele agățătoare cu mii și mii de flori, de la trunchiu la trunchiu, din creangă în creangă, ba chiar din vârf în vârf. Și cum se legănav acolo sus, în lumina splendidă a soarelui, de adierea răcoritoare a brizei de dimineață, tot așa se legăna și jos, pe valurile lui Hugli, căci lotosul, așa de sfânt Indienilor, își întindea pe valurile fluviului florile sale frumoase și bogate și alături de el se răsfirau și alte plante de apă, nu mai puțin frumoase, ale căror culori însă, variau între alb orbitor de lumină, galben deschis și roșu trandafiriiu, pe când prin iarbă și prin pomi se înfățișa vederii văpaia aprinsă a tuturor culorilor. Abia acum puturăm zări papagalii, arasii și cacadusii strălucitori, cari sburau și se agățau de vârfurile copacilor; abia acum se oferiră cel mai petrecător spectacol al numeroaselor maimuțe, prin mișcărilor, săriturile și agățăturile lor aci caraghioase, aci desgustătoare. Dar văzurăm de aproape și lucruri înfiorătoare. Pe bancurile de nisip zăceau cei mai groaznici crocodili sau aligatori, de o mărime monstruoasă și cu o

înfățișare ce-ți îngheața sângele în vine, întinși, odihnindu-se a lene la soare sau dând fuga să se ascundă în apă, de abia când vre-una din numeroasele corăbii, ce însufleteau râul, venia mai aproape.

Astfel vedeam mereu tablouri noi, până când capătul Sunderbun-
dului se transformă într-o insulă și privirea noastră întâlnește apele Gan-
gelului lucii ca marea, neîmpărțite prin insule, cu malurile lui răzătoare
și pline de viață, iar mândra noastră corabie spinteca valurile în voie.
În sfârșit tămurile se depărtau mult de privirea noastră. Pilotul câr-
muisse cu dibăcie, căci nu ni se întâmplase nimic din ce se poate în-
tâmpla corăbiilor, nu dădusem în bancuri de nisip, grămezi de lemne
strânse la un loc, arbori uriași ruși, târâți departe și aici — fluviul
fiind mai leneș — căzuți sub oglinda lui liniștită, așa că comandantul
preferă să ancoreze în insula Sagar și aduc pe corăbii mai mici măr-
furile din Calcutta.

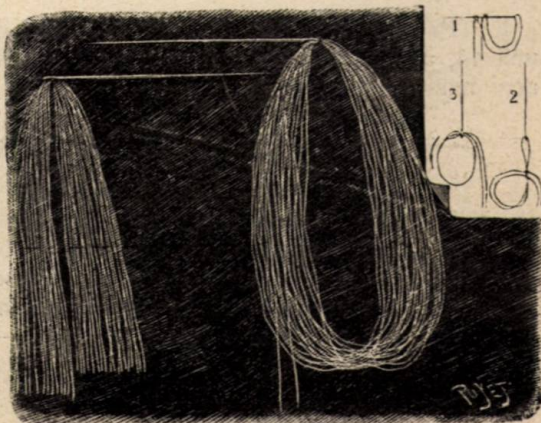
(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu

Petrecheri științifice

Înșirarea miraculoasă a unei ațe pe ac.

Înșirați un fir de ață, lung de doi metri, într'un ac de cu-
sut, de mărime obicinuită și cu urechile lungite. Potriviiți ca
firul să fie cu cele două capete egale, de o parte și de alta
a acului. La distanță de opt sau zece centimetri de ac, de-
strămați puțin cele două fire și petreceți vârful acului prin
fiecare din ele, cum arată figura 1. Trageți complet acul și
firul prin celelalte două
destrămate, cum se ve-
de în figura 2 și conti-
nuați până ce firele se
așează bine. Ați tran-
sformat astfel cele două
fire de ață în două o-
chiulețe aproape de ne-
cunoscut, a căror între-
buințare o veți vedea
numai decât. Aceste pre-
gătiri, fiind făcute în a-
scuns, arătați prietenilor

acul vostru, care se pare numai cu un fir în el.

Așezați-vă acum înaintea unei mese și spuneți că, ținând
acul sub masă și neprivind la mâni, veți înșira pe ac alte

opt sau zece fire de ață.

Țineți acul vertical cu mâna dreaptă; apucați cu mâna stângă, unul din firele de ață, în partea dintre ochiuri și capătul acului și trageți de acest fir în direcțiunea în care arată săgeata în figura 3. Faceți în modul acesta ochiulețele să treacă prin urechea acului, târând astfel cu ele cele două fire de ață, care le traversează. Iată așa dar trei fire trecute în urechea acului; (fig. 3) Continuați a trage în această direcție de cele trei fire. La fiecare trecere a ochiulețelor două fire noi se adaugă la cele dinainte în așa fel că veți ajunge să înșirați în urechea acului nouă sau chiar un-spre-zece fire de ață și aceasta fără a vă uita la mâni. Când întâmpinați rezistență e semn că lucrarea s'a sfârșit. Acul are atunci înfățișarea arătată în stânga desemnului. Cereți o pereche de foarfeci și tăiați (fără să priviți) partea inferioară a inelelor formate din ață, apoi arătați acul, pe care stau înșirate o mulțime de fire cum se vede în stânga figurii.

Florian D. Stănculescu.

PROBLEME DE DESLEGAT

I. Un capital oarecare a fost depus la o societate de economie cu $5\frac{1}{2}\%$ în timp de 9 ani. În cât timp ar fi adus acel capital cu 6% aceeași dobândă?

T. P.

II. Patru numeri fac în total 110. Cel d'întîi și al doilea fac împreună 44, al doilea și al treilea 58 cel d'întîi și al treilea 46. Cari sunt acei numeri?

T. P.

ȘARADĂ

Ca tot ce vezi în juruți mi-am partea mea în lume.
Din două vorbe scurte compus e al meu nume
Întîia parte-o are ori-ce animal și om,
A doua 'n cismărie e sculă însemnată;
De vrei să știi de mine'n botanică mă caută:
Mă aflu foarte lesne la plantă—nu la pom.

Ion M. Constantin seminarist

Deslegările în numărul 11.

Poșta Redacției

Rugăm foarte mult pe abonații cari n'au achitat încă abonamentul să ni-l trimită cât mai grabnic.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntru țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMÂNĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinereții, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aci păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAVU No. 3 — (La Sosea)

(CASELE PROPRII)

Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

Director I. MOISIL

Director J. M. G. S. H.

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

***** CULTURA *****

MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,

***** MUNCA *****

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România Lei 5

Afară de România . . . Coroane 5

PRINȚESA CU INIMA DE AUR

Or fi mii de ani, de când trăia într'o împărăție îndepărtată o împărăteasă văduvă. Ea era vecinic tristă și îngrijorată, căci nu de mult îi murise bărbatul, căzând la vânatoare după cal. În clipa când căzu se auzi un sgomot, ca și când s'ar fi spart un pahar și cu drept cuvânt căci, după cercetările doctorului, află, că împăratul avusese o inimă de sticlă, care se sparse și astfel împăratul muri. Nimeni din întreaga împărăție nu putu s'o facă la loc cu toate că fură aduși la curte toți meșterii, sticlarii și doftorii. Ceea ce punea mereu pe gânduri pe împărăteasa era faptul, că într'o zi doctorul casei descoperise, că și prințesa, singurul copil al împăratului, avea și ea, ca și tatăl ei iubit, tot o inimă de sticlă. Din ziua acea sărmana împărăteasă nu mai putu gusta liniștea nici o clipă, iar prințesii nu-i mai era îngăduit să facă nici un pas singură. Doi servitori stăteau fără încetare la capul scării și dacă tânăra fată ar fi dorit să se ducă în grădină, servi-

torii trebuiau să o coboare scările; la capătul de jos al scării se găseau două doamne de onoare, care luau pe tânăra prințesă în mijlocul lor și o duceau să se plimbe în grădină.

Câte odată doria și nenorocita prințesă să se joace și să sară singură și după dorința ei; nici o dată însă nu-i era îngăduit aceasta, fiindcă s'ar fi putut să cadă și să-și spargă inima. Așa, sub veșnica supraveghere și ocrotire a doamnelor de onoare, crescuse amărâtă prințesa noastră. Se întâmplă într-o zi, că împărăteasa să nu fie acasă și prințesa se gândi, că a sosit vremea ca să umble și ea odată în viață singură și născoci un mijloc ca să-și îndepărteze pe credincioasele ei păzitoare. Ea porunci ca amândouă să se ducă în grădină să-i culeagă câte un buchet de flori, cu condițiunea ca să fie cât se poate de frumos și aceea, care ar săvârși pe cel mai frumos va primi o răsplată bună. Păzitoarele se duseră, pline de încredere fiecare în gustul ei, fără să bănuiască măcar o clipă gândul ascuns al prințesii. Aceasta se porni și ea pe scară în jos, pe dată ce păzitoarele se făcură nevăzute. Cum ea însă nu coborâse scara singură nici odată în viața ei, căzu și cu inima sfărâmată rămase moartă pe loc. Tot castelul nu era de cât lacrimi și ori încotro te îndreptai nu auziai de cât vaete; durerea împărătesii era de nedescris. Cu toate că nimeni nu nădărdăia că s'ar putea să se readucă la viață biata prințesă, încercări totuși s'au făcut. Să dăduse sfoară în țară, că acel care va isbuti să făurească o inimă cu care prințesa să poată trăi, va primi ca răsplată mâna prințesii și întreaga împărăție. Meșterii cei mai renumiți făcură tot felul de inimi, însă nici una nu o readuse la viață, de oare ce toate erau reci și goale înăuntru. Într'un colț al împărăției trăia un aurar vestit și cu nume mare, care făuria întotdeauna coroanele și sceptrele regilor și împăraților. Acesta avea un fecior voinic și frumos ca o icoană. Bătrânul făcu, din aurul cel mai bun pe care-l avea în aurăria lui, o inimioară, mare cât inima omenească. Aurarul era om foarte îndemânatic și foarte iscusit, fiindcă cutreerese lumea întreagă. El știa unde se întinde împărăția zânelor, ursitoare de bine, împărăție pe care dacă o știe unul la sută de mii de oameni.

El trimise pe feciorul său cu inima de aur la zâne, ca să le roage, să puie în ea din darurile lor prețioase și să-i dea și viață. Călătoria era lungă și grea și tânărul avu să se lupte cu multe greutăți; cu bărbăția lui le învinse însă pe

toate și ajunse la împărăția norocită a zânelor. Acestea se plimbau tocmai prin frumoasa lor grădină. În fața lor, tânărul rămase modest la poartă. Atunci îl zări una dintre ele, veni la el și-l întrebă de păsul care-l mână în împărăția lor, înconjurată de nenumărate primejdii.

El îi spuse dorul, care-l mână în spre ele și povești în acelaș timp nenorocirea prințesii și durerea nețărmurită a mamei. Zâna, cu numele «*Compătimirea*» îl ascultă prietenește și îl lăasă în grădină. Toate celelalte: *Supunerea*, *Blândețea*, *Modestia*, *Bunătatea* și multe altele, veniră tot așa de prietinoase. Cea mai măreață dintre toate era însă «*Iubirea*». Fiecare dintre ele puse în golul inimii câte ceva din darurile lor prețioase și la sfârșit mai rămase un loc pe care-l prinse iubirea așa fel în cât inima se umplu până sus de tot. Când feciorul luă iarăș inima în mâni simți că e caldă. Mulțumi călduros scumpelor zâne și porni spre casă. Când sosi, văzu fluturând la castel un steag negru, se vorbea să înceapă a trage clopotele, fiindcă nimeni nu se mai gândea că s'ar găsi cineva, care să învieze pe prințesă. Când sosi însă feciorul cu inima de aur, îl lăasă și pe el ca să încerce. Doctorul punând mâna pe inimă simți că e caldă și răsări nădejdia în sufletul lui. Cu mare luare aminte așeză el această inimă în trupul prințesii, ascultând și privind nemișcat la chipul tinerei fete. Pe dată începu inima să bată, la început încet încet și mai apoi din ce în ce mai tare până să porni să bată ca inima ori cărui om; începu și prințesa să răsuflă și după câteva clipe deschise și ochisorii ei dragi. Nu vă puteți închipui ce bucurie era în tot castelul. Servitorii alergară și vestiră poporului minunea neașteptată. Acum răsunau clopote de veselie și toți năvăleau spre castel ca să vadă pe prințesa înviată.

Puțină vreme după aceasta, prințesa se mărită cu acela care-i scăpase viața și fiindcă inima ei era plină de dragoste și de toate celelalte virtuți, ea fu cu supușii ei o regină așa de bună și dragăstoasă, cum nu fusese alta pe lume; soțul ei nu o striga de cât «Inimioară de aur.»

Se zice încă și'n zilele noastre despre un om bun și milos că: «are inimă de aur».

Eu cred din tot sufletul că zicătoarea această se păstrează de la această întâmplare.

(Luise Heckel).

Elena Iosif

CALUL FERMECAT

Ibrahim trăi acum astfel câțva timp fericit și boerește. Nu lucra nimic și se simțea foarte bine. Toată ziua, ședea prin cafenele, alerga prin bazine, ca să cumpere tot ce-i plăcea și se gândia, că traiul ăsta dulce nu o să se sfârșească nici odată. Într-o dimineață, însă, se întâmplă, că stăpânul său cel vechiu, neguțătorul cel bogat, intră în prăvălia unui giuvaergiu, tocmai când Ibrahim plătea o agrafă prețioasă, cu gălbiori foarte mulți. Neguțătorul se uită curios la tânărul elegant și la moment recunoscă în el pe vechiul servitor, pe care în mânia sa îl vânduse ca sclav, cu câteva săptămâni mai înainte. Deodată îi tresări ca fulgerul o bănuială și o aruncătură de ochi asupra aurului cu care plătia Ibrahim îl întări în bănuiala sa.

«Stai mișelule!», strigă el apucând pe Ibrahim de mână. Acesta, care nu băgase încă de seamă, cine stă după el, se uită mânios îndărăt și se sperie recunoscând figura amenințătoare a stăpânului său de mai înainte, care-i strigă: «Am pus mâna pe tine, ticălosule! Hei, hei, te-ai făcut prost și nașod, numai ca să mă poți înșela mai bine! Eu singur am crezut, că ești prost și am crezut că ai dat banii pentru mârtoaga ceea de cal. Acum am dovadă naintea mea, că banii i-ai ținut pentru tine, pentru că aurul cu care plătești aici, este acelaș, care ți l'am dat eu atunci. Haide acuma la cadu! De astă dată nu vei scăpa așa de ușor, cum ai scăpat întâiași dată!»

Înzadar spunea Ibrahim, că nu-i vinovat. A fost târât la judecător, unde a trebuit să dea seamă de tot ce a făcut și unde a petrecut în timpul din urmă. Era în o situație proastă. Când a fost chemat bătrânul, căruia fusese vândut, ieși la iveală, ca și dela aceasta se răscumpărase tot cu acelaș fel de monedă, iar pe rudenia, despre care spusese, că i-ar fi dat banii, n'o putea aduce de mărturie, pentru că nici nu avea o astfel de rudenie. În strâmtoarea, frica și rușinea aceasta nu-i rămase alta, decât să spună adevărul și ori cât de greu se hotărî să descopere însușirile secrete ale calului său, trebui să o facă. Cu asta însă, a pățit-o. Nimeni nu-i credea. Judecătorul îi zise, că este un mincinos obraznic și-l scuipă în față. Singurul lucru ce l'a dobândit Ibrahim, cu rugămintele și jurămintele sale, fu că n'a fost judecat numai decât la pedeapsă aspră, ci mai întâi a fost închis peste noapte dimpreună cu calul, ca să se dovedească că n'a spus adevărul.

Judecata asta iară l'a făcut cu voie bună, pentru că a doua zi trebuia să se găsească aur în iesle și spusele lui să se dovedească de adevărate—așa gândea Ibrahim. Noaptea avu un vis ciudat. I se păru că calul își apleacă capul spre el și-i vorbește graiu de om:

«Cu cine vorbește de mine,
Aceluia nu-i slujesc,
Iar cu un leneș ca tine
Încă nu îmbătrânesc».

Când se deșteptă, Ibrahim uitase visul ciudat. Dar, în curând î-și aduse aminte de el, pentru că, ducându-se la iese, să se uite după aur, vai! nu găsi decât orzul, care i-l pusese de cu seară acolo. În zadar scormoni grăunțele, în zadar căută peste tot locul, nu găsi nimic ce să aibă asemănare cu galbeni! Văitându-se amar, se trânti la pământ. Acum se isprăvisse cu tot norocul și speranțele lui. Acum știa că nimic nu-l poate scăpa de pedeapsă și rușine.

! Dovedit ca înșelător, a fost închis într'un turn, iar calul care nu era vrednic nici de mâncarea lui, a fost scos afară din oraș, și lăsat să se ducă unde-l vor duce ochii.

În temnița întunecoasă, pentru întâia dată în viață, Ibrahim s'a gândit, de ce-a făcut el până acum și își aduse aminte de visul avut în noaptea trecută. Își făcu imputările cele mai aspre pentru lenevirea și nesocotința sa, vedea singur, că a fost om nerecunoscător, pentru că în binele său nici odată nu s'a gândit și la binele calului credincios, căruia avea să-i mulțumească tot norocul său. «Ah!». strigă el suspinând, n'am făcut-o din răutate, că m'am purtat astfel cu tine bunule dobitoc, și nu te-am scos cel puțin la aer curat! Dacă ai mai fi odată al meu, nu m'aș mai purta cu tine așa de nesocotit și de prost. Cum te-ași mai ținea și ce lucruri folositoare ași mai începe de aici înainte! Astăzi însă ori ce planuri, cât de bune, nu'mi folosesc la nimic... sunt închis și părăsit!»

Zicând acestea, bietul Ibrahim începu iară să plângă și să suspine. De odată însă auzi lângă sine un sgomot ciudat și, deși în jurul său era noapte de nu se vedea nici mâna, i se păru că aude o sforăitură cunoscută. Tremurând își întinse amândouă mâinile și într'adevăr, dete cu mâna de capul credinciosului său cal, pe care-l netezise de atâtea ori. Cu lacrimi de bucurie își încolăci brațele în jurul grumazilor lui, și urmă calului care-l duse încet înainte, într'un coridor întunecos, ce sta în legătură cu închisoarea lui de sub pământ. La capătul coridorului, noaptea înstelată sclipea printre gratiile groase de fier, cari se deschiseră îndată ce le-a atins calul cu botul. Ca vântul se aruncă acum Ibrahim pe calul său iubit și, fără să se oprească, trecu pe străzi, până la poarta cetății, care de asemenea se deschise cum o atinse calul.

Calul sbură acum cu o iuțeală de necrezut. Când se crepă de ziua erau departe. Ibrahim îi lăsă frâu liber, să-l ducă, unde va vrea. Și treceau prin deșerturi nisipoase, dar de câte ori le era sete se abăteau la câte o fântână răcoritoare, și spre seară, când lui Ibrahim i se părea că vede în depărtare o cetate mare, se bucură, dar de călătoria lungă, nu se simți de loc obosit.

Numai când calul și călărețul ajunseră mai aproape văzu acesta, că ceea ce i se păru lui, că este o cetate, sunt numai niște stânci de formă ciudată. Calul nechezând vesel, o coti într'o stradă de stânci și merse spre o stâncă puternică, ce ai fi crezut, că este o cetate, dacă n'ar fi fost numai o stâncă mare. Se vedeau la ea turnuri înalte, scări largi, niște stâlpi înalți și niște pereți cumpliți. Calul se opri la una din treptele acestea, Ibrahim sări de pe cal și ostenit se întinse să doarmă pe treapta cea mai de jos. În zorii zilei îl trezește neche-

zatul calului său. Plin de mirare se uită împrejur. Mai întâi crezuse, că numai a visat, dar văzând cetatea de stâncă, se desluși iute, se ridică în picioare și merse după cal, care pășia înaintea lui ca o călăuză, întorcându-și adesea capul îndărăt. Calul îl călăuzi până la niște trepte înguste, drept în sus pe perețele stâncii, și își aruncă călătura în spre vârful ei. Ibrahim înțelese, că trebuie să se urce.

Dar i se părea, că scara nu are capăt. Prin fel și fel de sucituri trecu peste turnuri și coridoare, tot mai sus și mai sus până când în sfârșit Ibrahim ajunse pe vârful turnului celui mai înalt, de unde avea o privire minunată. De pe locul stâncos, pe care sta, jur împrejur se ridica o cunună de ziduri, încolțurate, formând oarecum o oadă rotundă, neacoperită, decât de bolta albastră a cerului. La stânga scării, cum a ajuns de-asupra, era așezată o peatră puternică în patru colțuri și pe ea o sabie uriașă. Dar în mijloc pe o stâncă sta un vultur mare cu aripele întinse, cât colo. Era de peatră, dar cu ochi vii, cari sclipeau ca ochii unui om, fiind îndreptați, cu o tristeță nesfârșită, spre ghiarele sale, cari erau încătușate cu un lanț greu de aur. Capătul lanțului era înțepenit de un dinte din coroana zidului.

Ibrahim nu-și putea desclipii ochii dela pasărea încătușată. Abia la a doua privire băgă de seamă, că vulturul are pe cap o coroană, iar în ghiară un măr, simbol domnesc și sceptru. Ochii triști din capul de peatră nu-l slăbeau de loc; i se părea că trebuie să dea ajutor sârmanului animal, că trebuie să-l scape. Se trudi să desfacă lanțul să-l deslege de zid, dar în zadar. Părea că-i crescut de zid, ca și de ghiarele de piatră. Atunci Ibrahim dete cu ochii de sabie. Deodată sare la ea, smulge sabia din teacă și o ridică în sus. Ea sclipea și lumina în bătaia soarelui. Hotărât, într-o clipă, Ibrahim lovi puternic lanțul, care zângănind, sări în două părți.

Atunci vulturul își ridică în sus capul, care-l ținea plecat, bătu din aripi și încetul își luă sborul în aer. Ibrahim se uita surprins în urma lui, iar vulturul lăsa să-i cadă în mână mărul domnesc, după aceea sceptrul, în sfârșit își scutură capul, și coroana căzu tocmai pe capul tânărului. În clipa aceea Ibrahim auzi un sgomot puternic, ce i se părea că vine din afunzime. Mirat băgă de seamă că stâncile, care se-mănau așa de tare cu un oraș, se prefac într'un adevărat oraș. O mulțime de case se înșiră una lângă alta de-a-lungul străzilor, se deschid uși și ferestre și din case inundă pe străzi roiri de oameni. Toată mulțimea tăbărăște către cetatea de stâncă, pe vârful căreia stătea Ibrahim, și ale cărei turnuri și cupole se schimbă în turnurile și cupolele unui adevărat castel. Privirile mulțimei întregi erau ațintite spre tânărul împodobit cu coroana, cu sceptrul și cu mărul domnesc. Din mii de guri răsună spre el un strigăt de bucurie, ... se scuturau căciuli și se mișcau batiste și văzduhul răsună de strigătul: «Trăiască regele nostru, ura!»

Ibrahim nu știa, ce să gândească. Se retrase buimăcit și se coboră pe treptele înguste. Dar când se coborâse până la jumătatea turnului, unde o cameră rotundă și boltită îl învită să se odihnească, îl întâmpină mai mulți bărbați venerabili, cu bărbile albe, cari se pleacă înaintea lui, și dintre cari, cel mai bătrân astfel îl grăește:

«Dumnezeu și marele profet să binecuvinte pe noul nostru rege și să-i dăruiască o domnie îndelungată și fericită. Tu, mult dorite, ai desfăcut vraja, care fermecase orașul și țara aceasta, de aceea să fii domnul nostru. Vino în jos, la poporul tău recunoscător».

Fără să poată rosti o vorbă, Ibrahim urmă bătrânilor venerabili în rândul întâi al palatului regesc, ale cărui odăi pompoase, rând pe rând se deschideau de sine, într'un șir lung, înaintea lui și la dorința lor ieși pe un balcon înalt. Cum l'a văzut poporul, uralele nu mai aveau sfârșit, oșteni înarmați strălucit își loveau scuturile în semn de salutare, iar muzica de trâmbiți și chimvale cântau de răsuna văzduhul.

Abea se reculese puțin Ibrahim de strălucirea și norocul neașteptat, care a dat peste el și gândul cel dintâi i-a fost calul credincios, căruia avea să-i mulțumească toate aceste. Dar zadarnice i-au fost toate căutările și cercetările... calul cu vrajă se făcuse nevăzut... nu s'a mai dat de urma lui. Ibrahim înțelese acum, că dela ursita lui miraculoasă a fost hotărât ca calul să-l facă fericit și numai acum își aduse aminte, cum în ziua întâi, când scăpaseră amândoi în liber, îi făcea semn scuturându-se și scormonind cu copita, că dorește să se suie călare pe el. Mai târziu îi era rușine, când își aducea aminte, că în nerecunoștința sa nu l'a ținut vrednic să călărească pe bunul său cal, și își propuse în inima sa, că jurământul făcut în noaptea nefericită, plângând în temniță, să-l țină cu atât mai vârtos.

Adevărat, că pe iubitul său cal, nu'l mai putea îngriji, cum își făgădui-se, în schimb avu destule prilejuri să facă fapte bune și folositoare.

Aceasta a și făcut-o și domni mulți ani, vesel și fericit, spre mulțumirea deplină a supușilor săi. Despre fratele său Ali lua mereu informații de la călători și auzind că s'a reîntors cu caravana la Damasc, îl pofti în împărăția sa, unde, spre mirarea lui, îl primi șezând în scaunul domnesc, cu coroana pe cap și'l făcu și pe el fericit ca și pe ceilalți.

N. Petra-Petrescu

Un foc în deșerturile nord-americane.

După Marryat

Petrecusem o ceată de Indieni până la delta râului Trinitas, și urmam de câte-va zile calea în direcția râului Cabin. Doi prietini și cinci Americani, cari se întorceau din Texas, completau societatea noastră. Teritoriul, care'l traversam, era foarte stricat de crăpături enorme, pe cari adeseori trebuia să le ocolim în depărtări de multe mile, neputând trece de cealaltă parte, și când coboram uneori în adâncimea acestor prăpastii, abia aflam ceva apă nămolosă, pe care nici caii noștri n'o beau, decât de mare nevoie.

Noi socoteam cu siguranță, că masa ne vor oferi-o fripturile minunate de bivoli; dar ne-am înșelat, căci deși călătoriam prin inima țării, care de obicei este plină de grupe de bivoli, totuși nici măcar unul singur nu se arăta în calea noastră.

Tot așa de puțin ni-am putut bucura de vr'un alt vânat; dar, și mai ciudat — nu observam nici chiar vr'o broască, sau vr'un șearpe, ear într'o seară eram așa de zdrobiți de foame și fără de nici o provisie, încât rodeam tutun și bucăți de piele și luasem hotărârea, ca la cas, dacă nici ziua următoare nu ne va fi mai favorabilă — să tăiem unul din caii noștri.

În noaptea aceasta, ca și când trebuia să golim întregul pahar al suferinței, nu puturăm închide nici unul ochii, și astfel petrecurăm timpul cu fel de fel de povestiri aventurioase despre sălbatici, coloniști și plantațiuni, când de-odată observăm la marginea orizontului, o zare roșiatică, ce în deșerturile acestea pare prevestitoarea răsăritului de soare.

— «Câte ceasuri sunt?» întrebai uimit; «timpul n'a putut să treacă așa de repede!»

— «Este ora unu», răspunse unul din tovarășii mei.

— «Curios», zisei, punându-mi în acelaș timp urechia la pământ, căci începeam a presimți ceva primejdios.

Nu auziam decât suflarea vântului, care se'ndesa șuerând prin earba uscată a deșertului și observam la caii noștri o neliniște particulară. Îmi făceam fel de fel de gânduri, când în fine, bănuind că or fi simțit poate apropiere de lupi, 'i legarăm mai aproape de focul nostru.

Curând după aceasta, vântul deveni de-odată puternic. Eu ascultai din nou, descoperind cu groază acelaș vuet înădușit și depărtat — vestitorul caracteristic al cutremurelor de pământ sau al treapădului animalelor sălbatece luate la goană.

Caii simțeau, ca și noi, pericolul, și săriau nechezând înspăimântător.

— «Sus fraților!» strigai eu răpede. «Sus, nu avem timp de pierdut. Preria e în flăcări și bivoliile îngroziți au luat direcția înspre noi.»

Toți se ridicară, fără să zică vr'un cuvânt. Fie-care simția pericolul. Mai puțin decât într'o minută, caii erau gata — și noi galopam dând frâul slobod și lăsându-ne conduși de instinctul cailor, pe întinderea nesfârșită a deșertului.

Astfel, fără răsuflu, alergarăm neslăbind timp de aproape o oră, dar graba nu părea a ne aduce mântuirea. Simțiam tremurând pământul în urma noastră, ca și când mii și mii de copite l'ar bate cu turbare. În curând distingeam mugitul îndepărtat al bivoliilor, și'n acelaș timp urletul pătrunzător al panterelor.

O atmosferă grea, înădușitoare și flăcări acoperiau aproape jumătate din orizont. Sălbătăcimile alergau năpraznic spre noi. Vedeam vânat de tot felul, trecând pe dinaintea noastră. Căprioare se aruncau printre pantere și lupi; cerbi și antilope sburau asemenea săgeților pe lângă noi, și ici colea se amesteca câte un bivol, sau vr'un cal singuratic, printre mulțime.

Zăduful creștea la fie-care moment; respirația ni-se îngreuna. Într'aceea vuetul venia mai aproape, tot mai aproape în urma noastră. În

fie-care clipă auziam gemete și urlete atât de pătrunzătoare, încât caii noștri, în mijlocul groaznicei alergări, se opriră tremurând. Dar peste puțin timp îndemnul spre mântuire învinge groaza și ei grăbiau, ca turbați, înainte.

Mulțimea animalelor greoaie înainta mereu cu furie înfiorătoare spre noi. Bivolii și caii sălbatici formau, împinși peste olaltă, o grămadă neagră și uriașă pe un cuprins de mai multe mile. Orizontul părea întunecat de mulțimea animalelor îngrozite, cari erau abia la vro două mile englese departe de noi.

Caii noștri nu mai puteau. Ne credeam perduți. Numai câteva minute, și totul era să fie sfârșit. În momentul acesta plin de groază, *St. G.*, un vânător dibaci și cu multă experiență, — și ridica vocea puternică și poruncitoare. El stete adeseori în fața morții, și privindu-l cu toții, citeam o putere neasemănată în fața și privirea lui, care în aceste împrejurări de groază nu putea decât să ne insufle nouă rezistență.

— «Descălecați!» striga el. «Aruncați batistele voastre și tot ce ia flăcări. Curând, curând! Întârziere de-o secundă numai — poate să ne coste vieța».

Zicând aceste cuvinte, aprinse prin o descărcătură de pistol o bucățică de ească, la care adaugând o mână de earbă uscată, isbuti să aprindă un foc. În acesta aruncă, fără întârziere, batistele noastre, ear noi, la ordinul său, rupeam cu iuțea earbă uscată și-o aruncam în flăcări. Nu trecură nici trei minute și focul se învâpăiase puternic.

Massa de bivoli fugători se apropia cu un vâjăit fioros, ca și o lavină înspăimântătoare, spre noi. Observând însă focul nostru înaintea lor, mugeau de spaimă și turbare, și se'mbulziau îndărăt, fără a'și schimba însă direcția cum calculasem noi. Cetele lor se rostogoleau și se îndesuiau peste-olaltă apropiindu-se tot mai mult, ear noi deosebiam acum coarnele, picioarele, chiar și spuma albă, care le curgea pe piept la vale. Tot mai deslușite deveniau stăturile lor puternice — ne despărțiau numai puține sute de metrii.

Gândul de a fi zdrobiți de copitele acestor monstri, cari cu miile se apropiau în fie-care secundă, — era teribil. Deodată ne deșteaptă o trosnitură puternică din ameteala, care ne stăpâna... o explozie. Într'un moment kotărâtor, arunca *G. St.* provizia noastră de spirituoase în flăcări, cari acum ca fulgerul se înălțau într'un vârtej în văzduh.

Pământul părea că tremură de o mișcare violentă, și eu vedeam cum bivoli de dinainte, și cu ei întreaga coloană, se întorc în fugă nebună în direcția contrară.

(Va urma)

O excursiune la Constantinopol și în Grecia

La liceul românesc din Brașov elevii diferitelor clase, sub controlul profesorilor, au înființat așa numite tovarășii de clase, adunând fonduri pentru excursiunile ce le fac în vacanțe.

Tovarășii dau pe săptămână o anumită sumă de bani s. es. 20 bani, apoi mai adună de la rudeni, prietini etc. și încetul cu încetul se adună sume destul de mari. Astfel s'a făcut în vacanța paștilor din anul acesta o foarte frumoasă excursiune la Constantinopol și în Grecia, în zilele dela 10—28 Aprilie, la care au luat parte 20 elevi sub conducerea profesorilor d. *Dr. I. Blaga* și *Dr. C. Lacea*.

Iată pe scurt descrierea acestei excursiuni.

Sâmbătă dimineața, la 10 Aprilie, am plecat cu trenul din Brașov. La amiazi am sosit în *București*, unde după amiazi și în Duminica Floriilor am vizitat tot ce era vrednic de văzut în București. Am fost găzduiți în institutul Clinciu & Popa.

La *Constanța* am vizitat orașul, portul, construcțiunile grandioase a silozurilor etc. Noaptea la 11 am plecat cu vaporul românesc «*Principesa Maria*» la Constantinopol. Această călătorie ne-a produs o deosebită plăcere. Noaptea era luminată de o splendidă lună, ear marea era pe deplin liniștită. Intrarea și percurgerea prin strâmtoarea *Bosforului*, cu frumusețile lui naturale și artificiale, a fost pentru noi o adevărată sărbătoare.

Luni am ajuns în *Constantinopol*, la amiazi. După mâncare am cutreerat locurile principale din *Pera* (suburbia europeanilor și a diplomaților), *Cornul de aur*, un admirabil port natural, pe podul nou, în *Stambul*, centrul orașului, unde am văzut târgul de săptămână, apoi ne-am îndreptat, trecând pe lângă «*Sublima Poartă*» adică vechiul palat al Sultanilor, vestit pentru multe amintiri din trecut,—către partea cea mai interesantă dintre Cornul de aur, Bosfor și Marea de Marmara la răsărit—unde se desfășurase viața *vechiului Constantinopol*, unde erau palaturile împărățești și princiare, farul, hipodromul ș. a. Astăzi, sunt: spre mare, palaturi, care cuprind muzee, în jurul lor grădini și parcuri, spre apus: *Agia Sofia* adică marea biserică a Sf. Sofii; azi moschee turcească, un adevărat cap d'operă al arhitecturii bizantine, începută de împăratul Constantin cel Mare și terminată de fiul său Constantin. La 532 arzând, împăratul Teodosiu a clădit-o din nou. Apoi am văzut *Obeliscul lui Teodosiu*, adus din Egipt, *Coloana de bronz* adusă dela *Delfi*, *Obeliscul lui Constantin Porfirogeni ul*, *aqueductul lui Valcus*, moschee mărețe ș. m. a.

Seara aveam cunoștință deplină a acestui oraș unic în felul